

Vajda János: Nádas tavon

részlet

Nézem ezt a szép világot.
Mennyi bűbáj, mily talányok!
Mind, amit körültem látok.

Nap alattam, nap fölöttem,
Aranyos, tüzes felhőben,
Lenn a fénylő víztükörben.

Itt az ég a földet éri.
Tán szerelme csókját kéri...
Minden oly csodás, tündéri.

Mi megyünk-e vagy a felhő,
Vagy a lenge déli szellő,
A szelíden rám lehellő?

Gondolatom messze téved
Kék ürén a semmiségnek.
Földi élet, hol a réved?

Szélei nádligeteknek
Tünedeznek, megjelennek.
Képe a forgó jelennek...

Új címere van Kónynak

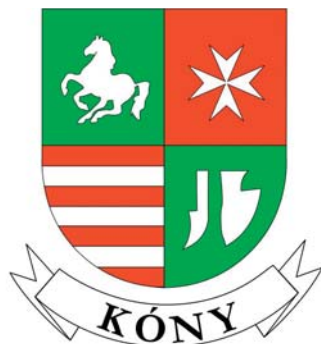
A KÖNYI CÍMER TÖRTÉNETE

A rendszerváltást követően sok település döntött úgy, hogy visszaveszi a II. világháború előtt használt címerét (ezt leginkább a városok tudták megtenni, mert rendelkeztek ilyennel), vagy teljesen új címet készített. Ezt azonban igencsak megnehezítette, hogy abban az időben nem volt olyan hivatalos szerv, mely ellenőrizte vagy jóváhagyta volna ezen régi-új címerek heraldikai szabályoknak való megfelelőségét. Ennek következtében pedig lényegében mindenki olyan címet alkotott, amelyet csak szeretett volna, de azoknak sok esetben semmi közük nem volt az adott település múltjához és a heraldika szigorú szabályaihoz.

Településünk Képviselő-testülete, melynek tagjai a heraldika témakörében laikusnak számítottak, 1993-ban döntött úgy, hogy elkészítteti a település címerét, Pápai Miklós helyi festőművész pedig felajánlotta segítségét ebben a munkában. Az 1993-as Falunapon be is mutatták az általa alkotott címet, melyet végül Kóny Község Önkormányzatának Képviselő-testülete a 9/1994. (VII. 27.) számú rendeletében fogadott el. Ezt a címet aztán két évtizeden keresztül használta önkormányzatunk, bár már akkoriban felmerült, – melyet természetesen a település akkori vezetői is észleltek, – hogy a kónyi túlságosan hasonlít Győr város hivatalos címerére. A címerrel kapcsolatos alapvető heraldikai problémákra pedig egy, a címertan iránt rendkívüli módon érdeklődő építész-mérnök, Hoppál Dezső (tornacsarnokunk tervezője) is felhívta egy magánlevélben az Önkormányzat figyelmét.

A 2000-es évek elején a Szegedi Tudományegyetemen megalakult az Önkormányzati Címertan- és Nyilvántartó Iroda, melyhez az önkormányzatok fordulhattak szakvéleményért, azonban ez akkor még nem volt kötelező jellegű. A fentebb ismertetett problémák miatt Önkormányzatunk hivatalos szakvéleményt kért és kapott az iroda heraldikus professzor szakértőjétől. E szakvélemény alátámasztotta mind az alapvető címertani problémákat, mind pedig a győri címerrel való hasonlóságot.

Ilyen előzmények után végül Kóny Község Képviselő-testülete 2016-ban azt a döntést hozta, hogy a hatályban lévő

címet visszavonja, és ezzel egy időre településünk jelkép nélkül maradt. 2016-ban az akkori kormány létrehozta a Nemzeti Címer Bizottságot, melynek feladata a helyi önkormányzati és a nemzetiségi önkormányzati címerek szaksterű és a címertani hagyományoknak megfelelő megalkotásának elősegítése. Innentől kezdve ez a szervezet volt hivatott véleményezni és jóváhagyni az újabb település címerterveket. 2021-ben érett meg az elhatározás, hogy Kónynak új címet tervezessünk. A feladatra Lakatos Gy. László győri grafikusművészt kértük fel, akinek számos plakátterve, könyvborítója díjat is nyert, mint például a 2010-es Európa Kulturális Fővárosa pályázatára készült plakát is. Tudását a mai Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen és a Soproni Egyetemen adta tovább diákjainak. Munkásságát 2013-ban Pro Urbe-díjjal ismerték el. Tudatosan törekedett arra, hogy mindig eredetit, korszerűt tervezzen, szakmai alapokra építve. (forrás: <https://www.gyorplusz.hu/gyor/elhunyt-az-ismert-gyori-grafikusmuvesz>)

Lakatos Gy. László az általunk átadott hiteles történelmi dokumentumok alapján készítette el Kóny új címer tervét, melyet benyújtottunk a Nemzeti Címer Bizottságnak. Az ottani jóváhagyás kissé elhúzódtól először a COVID-világjárvány, majd a választások miatt, de néhány apróbb módosítási javaslat mellett, jóváhagyták címerünket. A módosításokat azonban Lakatos Gy. László sajnos már nem tudta elkészíteni, mert 2022. május 2-án elhalálozott. Így a javítások elvégzésére Tasnádi Krisztinát kértük fel. Így idén végre elkészült községünk új címere, melyet a következő részben részletesen is ismertetünk.

AZ ÚJ KÖNYI CÍMER BEMUTATÁSA

A címer kézikönyvből idézzük „A címer szaksterű heraldikai leírását,” mellé illesztve pedig részletesebben is megmutatjuk, hogy az adott pajzsrész mire utal. „Kerekalpjú, negyedelt pajzs (Scutum in imo imbricatum); A felső, zöld, heraldikailag jobb pajzsmezőben jobbra néző, ágaskodó ezüst ló”: Ez a mező Kóny nevének eredetére utal, ugyanis nagy valószínűséggel a szláv „ló” szóból ered a település neve. „Kóny helység Győr-Sopron megyében’ [1220: Coum]. Talán pusztá személynévből keletkezett magyar névadással. Az alapjául szolgáló személynév szláv eredetű lehet; Mindezekben az ősszláv *копъ 'ló' rejlik. (Forrás: KISS Lajos, Földrajzi nevek etimológiai szótára, Akadémiai Kiadó, Budapest, 1980.)

„A felső, vörös, heraldikai bal pajzsmezőben ezüst johannita kereszt”. A johannita kereszt megjelenése a címerben azért indokolt, mert a lovagrend több évszázadon át birtokolta településünket, és a falu nevének egyik első említése (1228) is a johannitákhoz kötődik. A Jeruzsálemi Szent János Lovagrend, johanniták, a szentföldi zarándokok elhelyezésére, ellátására, lelkigondozására, védelmére és a betegek ápolására Jeruzsálemben 1050 körül létesített lovagi szervezet. Magyarország és a rend kapcsolata 1135-re megy vissza, amikor egy Petronilla nevű magyar hölgy Jeruzsálemben szálláshelyet vásárolt a magyar zarándokoknak, és kapcsolatba lépett a keresztesekkel. A lovagok II. Géza idejében telepedtek meg Esztergomban, a nekik ajándékozott „Abony” területen, illetve Budán és Székesfehérvárott. Ispatályt építettek, és ahol lehetett, hőforrások vizét is fölhasználva gyógyítottak. 1301-ben, az Árpád-ház kihalása után Anjou Károlyt támogatták, így 1313-ban a templomosok eltörlése után megkapták birtokaikat. A rend hűségesen szolgálta I. (Nagy) Lajos királyt, végig hadakozták vele a nápolyi háborút. Luxemburgi Zsigmond király ellen a vránai perjel, Bebek Imre összeesküvést szőtt, miután a lovagok meggyengültek. Viszont Mátyás király uralkodása alatt ismét jó viszony alakult ki a király és a lovagok között, akik a király mellett harcoltak Bécs ostrománál.

A lovagrend kónyi kötődéséről a következőt találjuk a Szemelvények Kóny múltjából II. című kötetünkben, Dominkovits Péter kiváló településtörténeti tanulmányában: „A település a 13. század első harmadában tűnik fel írott forrásainkban, természetes, az első említés az adott esetben sem a falu létrejöttét említi, hanem már egy meglévő faluról közöl információt. A tradíció Kóny első okleveles említését 1228-hoz köti, midőn II. András király (1205–1235) a települést a johannita lovagrend győri rendházának adományozta. Erre az oklevélre még kitérve szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a kitűnő történész Győrfy György, Árpád kori történeti földrajzának Győr vármegyéről készült kötetében a település első, írott forrásban történő említését pár évvel korábbi időpontban, 1220-ban adja meg. Ez az említés nem Kóny községhez annak birtokos váltásához, vagy lakosságához kötődik, hanem ez az adat Barbacs község 1220. évi határjárásában szerepel, ahol is említésre kerül Endus fia Péter, Kóny (Coun) birtokosa. A már említett 1228. évi oklevél már a birtokos, Endus fia Péter utód nélküli halálát követően keletkezett. A fenti esztendőben II. András király lelki üdvéért a Keresztelő Szent Jánosról elnevezett johannita lovagrend győri rendháznak adományozta e

falut. Azaz az oklevél valójában a legelső forrás, névjegyzék Kóny lakóiról. (...) I. Ferdinánd király 1559. május 25-én, Augsburgban kiállított adománylevelében Kónyt a székeskáptalani iskola működésére adományozta.”

Az alsó, heraldikailag jobb pajzsmezőben ún. Árpád-sáv, vörössel és ezüsttel hétszer vágott mező. A címer ezen része Kóny Árpád-kori eredetére, valamint a fentebb már említett II. András adománylevelére utal. Az árpádsávós zászlóról a következőket kell tudni: Az **árpádsávok** a kései, Árpád-háziak által használt, vörössel és ezüsttel (általában) hétszer vágott pajzsmező sávja. Zászlón először az 1270-es években fordul elő bizonyíthatóan.

Községünk címerében hangsúlyozottan a történelmileg hiteles hétszer vágott vörös-ezüst sávokat jelenítjük meg.

Az alsó zöld, heraldikailag baloldali pajzsmezőben ezüst ekevas és csoroszllya. E két szimbólum Kóny község 17. századi pecsétnyomójáról származik, amiről ezt írta Dominkovits Péter fentebb már hivatkozott tanulmányában: „A település szimbóluma, kör alakú történeti címerpecsétje a kutatások jelen szakaszában 17. század végét hozó vésettől (1692) ismert. A címerespecséten egy agrárközösség jelképei

jelennek meg, ahogy azt a pecsétleírás hozza: >>Körirata egy csillaggal, valamint ponttal és kettőspontokkal tördelte <KONJ : FALU : PECSETJ . ANNO . 1692 > Pecsét belkörében növényi díszítéssel övezett, pajzson földből kinövő, vagy töves virág mellett lebegő csoroszllya és ekevas. Mérete 23 mm.”

A pajzs alsó széle alatt ezüst szalagban, fekete Kóny felirattal. A fémek (ezüst) alapvetően fehérben jelennek meg. Ez egyedi felhasználás esetén, például speciális nyomtatással, iparművészeti technikával készített esetben fémszínrel is kivitelezhető – záródik a Címer kézikönyvében A címer szakszerű heraldikai leírása című rész.

Csikai Gábor

Az Önkormányzat legfrissebb hírei

Lapunkat **Aller Imre** polgármester tájékoztatta az Önkormányzattal kapcsolatos legfrissebb információkról:

Mint ahogy arról már hivatalos csatornáinkon is értesülhettek az Európai Unió által támogatott harmadik TOP-os pályázatunk is támogatást nyert. Eredetileg három pályázatot nyújtottunk be: a Sportsarnok felújítását, a Családi Bölcsődék felújítását, bővítését és a Szociális Központ épületének kialakítását a régi orvosi rendelő helyén. Az első kettőt már korábban megnyertük, és rendkívül nagy örömünkre szolgált, hogy 2023. július 18-án értesültünk róla: a harmadikat is megvalósíthatjuk az igényelt 141 609 632 forintból. Ebből az összegből a meglévő, és jelenleg raktárnak használt régi orvosi rendelő/fizioterápia épületét teljes-körűen felújítjuk, bővítjük, – kialakításra kerül 3 iroda, egy tárgyaló, a szükséges kiszolgáló helyiségekkel együtt, új tetőt kap, az energiaellátáshoz pedig napelemek kerülnek elhelyezésre – hogy alkalmas legyen a 21 települést ellátó Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ telephelyének. Így az esztétikusan modernizált épület beilleszkedik a már korábban felújított településünk központjában található önkormányzati épületek sorába.

A másik két TOP-os pályázatról is beszélünk röviden. A bölcsőde esetében július hónapban

megkezdődtek a kivitelezési munkálatok és ezek a tervezett ütemezés szerint haladnak. A sportsarnok felújításánál a pályázathoz szükséges tervezői dokumentációk elkészítése zajlott az utóbbi időben, ugyancsak a megfelelő ütemezés szerint. A kivitelezési munkálatok közbeszerzési eljárását augusztus hónapban fogjuk megindítani. E pályázatokkal kapcsolatos kötelező tájékoztatást jelen lapszámunkban is olvashatják.

Egyéb fontos ügyekről is röviden tájékoztatom a lakosságot. A József Attila utca folytatásában kialakított telkek ügyében a hivatalos tervezési, engedélyezési eljárások lezajlottak, így megkezdtük a telkek közművesítését, értékesítését. 13 építési telket alakítottunk ki, és az útépités első üteme (útalap készítése) megtörtént. Augusztus-szeptember hónap folyamán pedig kiépül az ivó-, és szennyvízhálózat, valamint a közvilágítás. Ezzel párhuzamosan az igénylőkkel is megkezdtük az adás-vételi szerződések előkészítését.

Bizonyára emlékeznek még a 2020. augusztus végi hatalmas viharra, amikor az egyetlen településünket ellátó magasfeszültségű vezeték oszlopait a szélrohamok kidöntötték, és emiatt 24 órán át nem volt áram a faluban. Fontos hír ezzel kapcsolatban, hogy ezért az E-ON Kóny biztonságos energiaellátásának érdekében

Bágyogszovát felől, egy újabb magasfeszültségű betápláló vezeték kiépítését határozta el. Jelenleg a tervezési és engedélyezési eljárás zajlik, a kivitelezési munkák a következő években valósulnak meg.

A településünk szebbé, otthonosabbá tételében is előrelépést tettünk: a Rákóczi utca Soproni és Dózsa utca közötti szakaszára elkészült egy faluszépítési koncepció. Ennek az IKSZT-Faluház és a Béke utca közötti részét meg is valósítottuk, így azt már meg is tekinthetik. Az ősz folyamán pedig a folytatni fogjuk a Béke és a Soproni utca közötti szakaszon.

Mint ahogy az elmúlt éveknek során, ebben az évben is folytatni kívánjuk az útfelújítási programunkat, melynek keretében saját erőből egy-két utca útburkolatát felújítjuk. Ennek előkészítése jelenleg folyamatban van. Ugyancsak az útjainkkal kapcsolatos, hogy a Magyar Falu Programban ismét pályázatot nyújtottunk be a Tűztöltő sor-Kossuth utca egy szakasza-Rákóczi utca egy szakasza alkotta háromszög útburkolatának felújítására. Ehhez a terveket már tavaly elkészítettük és nagyon reméljük, hogy a Magyar Falu Programra benyújtott sok elutasított útfelújítási pályázat után, az idei évben végre támogatásban is részesülünk.

„A tanítás öröme végigkísért egész pályámon.”

– Tóth Zsuzsanna mesélt életéről, pályájáról –

Rovatunkban községünk azon polgárait, civil szervezeteit mutatjuk be, akik kiemelkedő közösségi tevékenységükkel hozzájárultak falunk mindennapjainak szebbé, hasznosabbá tételéhez, és ezzel kiérdemelték, hogy **Könyi Községért Díjjal** ismerjék el tevékenységüket. 2008-ban **Tóth Zsuzsanna tanár**, később iskolaigazgató kapta meg ezt az elismerést. A napokban nyugdíjba vonuló Zsuzsi tanár néni tekintett vissza életére és pályájára.

ISKOLÁBA VITTEK HAZA – ÓVÓ NÉNI LETT

37 évig tanítottam a kónyi iskolában, és az idén nyugdíjba vonulok. A tanévzáró ünnepélyen is elmondtam mikor elbúcsúztam mindenkitől, hogy én már pocaklakóként is iskolába jártam. Édesapám Tóth Ferenc tanár, igazgató, édesanyám Tóth Ferencné, Mica tanító néni. Ők voltak az iskola szolgálati lakásának első lakói, így már pályásként is oda vittek haza. Sokszor megfordultam az iskola épületében mielőtt iskolás lettem, így vannak emlékeim a tantermek berendezéséről: cserépkályháról, a magas dobogóról, régi székekről, amikről le sem ért a lábam. Általános iskolásként nagyon szerettem ott tanulni, középiskolás koromban pedig már szüleimnek szoktam segíteni. Ha táboroztatnak, ha valamit barkácsolni, rajzolni kellett a gyerekekkel. Jó érzés volt a foglalkozásokon közreműködni. Szüleim fáradhatatlan munkája meghatározó volt pályaválasztásomban, amikor a pedagógus hivatást választottam.

Ehhez képest, miután a Zrínyi Ilona Gimnáziumban 1980-ban leérettségiztem, nem vezetett egyenes utam a katedráig. Több alkalommal sem vettek fel a tanítóképző főiskolára, így három évig óvónőként dolgoztam. Egy évet Enesén, majd Rábacsécsényben két évet. Nagyon szerettem az óvónői munkát, mert gyerekek között lehettem. Csécsényben ért életem egyik meghatározó élménye is. A

beosztásom szerint délutános óvónő voltam, délelőtt a csoportot vezető óvónőnek segítettem, miután ő hazament, én maradtam a gyerekekkel. Egyik alkalommal megkérdezte tőlem: „Mit énekelte a gyerekeknek tegnap délután?” Teljesen kétségbe estem, hogy valami rosszat csináltam, de aztán elénekeltem neki a dalt. Erre ő: „Ezt én nem tudom, most tanítsd meg nekem, mert a gyerekek, míg te nem voltál, egész délelőtt ezt akarták énekelni.” Boldog voltam, hogy egy idősebb, tapasztaltabb kolléga tőlem tanul valamit. A tanítás élménye és öröme végigkísért aztán egész pályámon.

NÉPMŰVELÉS SZAKKOLLÉGIUM

1983-ban felvettek az Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskolára, ahol népművelés szakkollégista lettem. A tanárim többször is mondták, hogy szívesen fogadnának a rajz kollégiumon, de ha nem is váltok, a rajzot mindenképp folytassam. Pár évvel később ez meg is történt. A tanítóképzőben kerültem közel Dr. Barsi Ernőhöz, akinek sok néprajzi előadását hallgattam. Nekem mindig nagyon fontosak voltak a gyökerek, akár a családomról, akár a szülőfalumról legyen szó. Ernő bácsinak köszönhetően fokozódott érdeklődésem a helytörténet iránt. Nála írtam a szakdolgozatomat is „Aratás Kónyban a hagyományos gazdálkodás idején” címmel. Diplomamunkámmal TDK-ra (Tudományos Diákköri Konferencia) mentem Pécsre, és a néprajz kategóriában 2. díjat nyertem el.

A TANÁRI PÁLYA

1986-ban kerültem haza tanítani abba a közösségbe, ahol felnőttem, visszakérültem gyermekkorom iskolájába. Egykori tanítóim, tanárim, így a szüleim, kollégáim lettek, és nagyon sokat segítettek abban, hogy a kezdeti nehézségeken úrrá legyek.

Amikor megkezdtem tanítói munkámat, rövid idő után úgy éreztem, a helyemen vagyok, azt csinálom, amit mindig is szerettem volna: tanítani, gyerekekkel foglalkozni.

Első évben felső tagozaton ötödikben matematikát, ötödiktől nyolcadikig pedig technikát tanítottam. A matematika még közel volt főiskolai tanulmányaimhoz, tudtam mire alapozhatok. A technika órákon a mezőgazdasági ismeretek után inkább fiús dolgokat csináltunk, fúrtunk, faragtunk. A következő évben alsó tagozaton dolgoztam.

Negyedikben tanítottam magyart, technikát és rajzot és másodikban is rajzot.

A negyedikeseimmel kerültem aztán újra a felsőbe, ott rajzot és magyart tanítottam, és felvételt nyertem a Berzsényi Dániel Tanárképző Főiskola rajz szakára. A következő tanév tervezésekor Gyurka bácsi kért fel arra, vállaljam el a fizika tanítását. Így is lett. Édesapám unokatestvére matematika-fizika szakos szakfelügyelő volt Pest megyében. Ő nagyon sok módszertani segítséget adott a fizika tanításához. Éveken át rendszeres augusztusi programom volt a nála tett látogatás, valamint a Mesterségek ünnepe a Budai Várban. A tanítás, a néprajzzal kapcsolatos dolgok, a kézműves tevékenységek folyamatosan érdekelték, és jól meg is férték egymás mellett. Hogy felelősséggel el tudjam látni a rám bízott feladatot, jelentkeztem fizikatanári szakra, amelyet 1995-ben végeztem el szintén Szombathelyen.

Akkoriban a 6-7-8. osztályban heti két óra volt, így megfelelő idő állt rendelkezésre az új anyag feldolgozásához, a gyakorláshoz, és a kísérletezéshez. Mindig fontosnak tartottam, hogy fizikaórán kísérletezzünk. A taneszközök ehhez nagyrészt rendelkezésünkre álltak. Sajnos a fizikaórák számát később 7-8. évfolyamon összesen 3 tanórára csökkentették. Pár év után kezdtem el a versenyre a felkészítést. Szép eredményeket értünk el. Két alkalommal a Jedlik verseny országos döntőjén vettünk részt Nyíregyházán, Kaszás Mónikával majd Horváth Petrával. Kimagasló eredményt Csaplár József ért el, aki nyolcadik osztályban az Öveges József Fizikaverseny országos döntőjébe jutott. 2010-ben kértek fel, hogy az Öveges verseny országos döntőjének lebonyolításában segítsek, amely hosszú évek óta Győrben a Kazinczy Gimnáziumban kerül megrendezésre. Munkámat 2021-ben Mikola Sándor díjjal jutalmazták.

A tanulás-tanítás folyamatában alapvetőnek tartottam, hogy az órán rend legyen. Egy alkalommal olyan osztályba mentem helyettesíteni, ahol nehezebb esetek voltak. Kérdezték is tőlem: „Tanár néni, büntiben van?” „Miért?” „Hát, mert maga jött ide helyettesíteni.” „Engem gyerekekkel nem lehet megijeszteni, szívesen jövök közéték.” – feleltem.

1998-99-es tanévtől kezdve egészen 2010-ig igazgatóhelyettesi feladatokat láttam el. A hangsúly a működtetésre, a napi szervezési feladatokra került. A kapcsolattartás kollégákkal, diákokkal, szülőkkel, fenntartóval, a törvények naprakész ismerete új kihívást jelentett. Utána egy évig voltam megbízott igazgató, majd egy ciklusban igazgató. Vezetésem alatt jelentős fejlesztések nem voltak az iskolában, mert az épület felújítása már korábban megtörtént. Nagy változást jelentett a munkáltatói jogok gyakorlásában, hogy átkerültünk az önkormányzattól a tankerülethez. Az iskola vezetőjeként azon dolgoztam, hogy biztosítsam a feltételeket a nevelő-oktató munkánkhöz, továbbvigyük az elért eredményeket. Nevelőtestületünk mindig nyitott volt az új pedagógiai eljárásokra, a módszertani megújulásra. Törekedtem arra, hogy diákjaimmal, a kollégákkal és a szülőkkel partneri kapcsolatot alakítsak ki. Amikor egykori tanítványaimmal találkozom, érdeklődéssel hallgatom beszámolóikat életük alakulásáról, és örömmel tölt el, ha megtalálták számításukat munkában, magánéletben egyaránt.

A kinevezésem lejártával döntöttem úgy, hogy beosztott pedagógusként folytatom a munkám, szeretnék többet lenni a gyerekek között. Azóta visszatértem a „kezdetekhez”, az alsóban rajzot, felsőben fizikát, rajzot, honismeretet, technikát tanítottam, és Szilban óraadó tanárként dolgoztam.

EGY SOKOLDALÚ NÉPMŰVELŐ

A 37 év alatt négy osztálynak voltam osztályfőnöke. Vezettem a diákönkormányzatot, és szerveztem az igények alapján rajszakkört, bábszakkört is. Sok tábor szervezője, közreműködője voltam. Táboroztunk Brennbérgbányán, Magyarhertelenden, és több alkalommal a Balaton partján. A hetedik osztályos tanulók számára kiírt Határtalanul program kirándulásain négy alkalommal vettem részt. Az utóbbi évek nyári iskolai táborainak tematikája nagyon kedves volt számomra, mert a gyerekekkel olyan témákat dolgoztunk fel, amelyekkel szabadidőmben is szívesen foglalkozom: honismeret, falutörténet, gyűjtőmunka, kézműveskedés, kirándulás.

A táborok közül a legkedvesebb számomra a kézműves tábor, amelynek kidolgozója, és megvalósítója voltam. Céлом az volt, hogy tartalmas szünidei programot kínáljak az érdeklődő tanulóknak, és kötetlen formában vezessem rá őket a kétkezi munka fontosságára, tiszteletére. Az első évben többségében magam vezettem a foglalkozásokat, egy napra pedig elhívtam Pétert (Hancz Péter szalmafonó), és Völcsy Lajos fazekast Dörből. A következő évben már bővítettük a mesterek körét, bőrozni jött a könyi származású Szalai Vali (Tóth Imréné), és többen azok közül, akik Péter ismeretségi köréhez tartoztak. A mesterek száma és a kipróbálható mesterségek választéka egyre bővült az évek folyamán. Az utolsó két évben a Faluházban rendeztük a tábort. Az új helyszín a mestereknek és a gyerekeknek is jobban tetszett, mert a műhelyek a nagyteremben voltak, így egymás munkáját is láthatták.

A kezdetektől támogatta tervemet Köny Község Önkormányzata, és Aller Imre polgármester.

Huszonnégy alkalommal szerveztem meg a kézműves tábort kollégáim tevékeny közreműködésével. Az egykori táborozók elbeszéléseiből tudom, hogy többségük továbbra is szívesen alkot maga és családja örömeire.

A könyi falunapok állandó programja a kiállítás a Faluházban, amelyek közül többnek rendezője voltam. A legkiemelkedőbb a 2008-as helytörténeti kiállítás, amely községünk 780 éves évfordulójának tiszteletére rendeztünk. 283 eszközt gyűjtöttünk össze, ami bizonyítja községünk lakóinak segítőkészségét. A kiállított tárgyak bemutatták az egykori falusi ház konyháját, szobáját, kamráját, földművelő és állattartó eszközeit. Amikor visszavittük a tárgyakat a tulajdonosukhoz, többen felajánlották községünk számára, ha lesz állandó

kiállítóhely. Ezek nagy része alkotja a 2012-ben átadott Tájház gyűjteményét.

Közösségi munkám elismeréseként, hagyományaink megőrzéséért 2008-ban részesültem a Köny Községért Díjban, amely nagy megtiszteltetés, rendkívüli elismerés számomra.

A sok kiállítás közül emlékezetes számomra Pozsgai Pálné naív festő tárlata 2010-ben, amelyet unokájával, Évával (Kozmáné Pozsgai Éva) állítottunk össze. Szép emlék a Szabadidőközpont első ütemének átadására rendezett sporttörténeti fotókiállítás is.

Néhány évig gyerekeket tanítottam varrni. Először kézi varrással készült zsebkendőtartó, tűpárna, azután indult a gépi varrás. Ekkor már táskák, párnák kerültek ki a szorgos kezek alól a jó hangulatú foglalkozásokon. Hamarosan felmerült az igény, hogy felnőttek is szívesen foglalkoznának varrással. Így gyűltünk össze 2010-ben a Tündértű Varrókörbe. Szemet gyönyörködtető dolgokat készítettünk: terítőket, táskákat, párnákat, ágytakarót, ünnepekhez kapcsolódó ajándékokat. Már több kiállításunk is volt, itt a faluban kétszer, Bogyoszlón, Enesén és Rárapordányban egy-egy alkalommal.

NYUGDÍJBA VONULÁS

40 év munkaviszonnyal úgy döntöttem, hogy élek a karkedvezményes nyugdíjazás lehetőségével. A tanévzáró ünnepélyen vettem át Hegyi Mártától, iskolánk igazgatóhelyettesétől a Pedagógus szolgálati emlékérmét. Búcsúzáskor elmondtam, lezárul egy fejezet a könyi iskola krónikájában is, amit szüleimmel írtunk. Hárman – 1958 és 2023 között eltelt 65 tanév alatt – összesen 100 évet, nemzedékek sorát tanítottuk itt.

Az aktív munka zárásakor az ember számadást végez. Tősgyökeres könyiként mindig éreztem az itt élők bizalmát, tiszteletét. Munkámmal igyekeztem ennek a bizalomnak és tiszteletnek megfelelni. Hálás vagyok érte, hogy tudásommal a szülőfalumat szolgálhattam. Szerencsésnek érzem magam, mert feladataim megvalósításában mindig voltak, akik mellettem álltak. Köszönöm családomnak és mindazoknak, akik bármilyen formában támogattak, segítettek.

A kollégáktól kaptam egy emlékkönyvet. Nagyon értékes, egyedi ajándék ez nekem, mert tartalmazza az összes osztály névsorát, akiket 1986 óta tanítottam. Hosszú ez a névsor, és ahogy olvasom a neveket, rengeteg emlék és élmény társul hozzájuk.

Úgy gondolom, majd az élet hozza, hogy nyugdíjasként fogok-e még tanítani. Széles azoknak a tevékenységeknek a köre, amivel szívesen foglalkozom. Abban teljesen biztos vagyok, hogy aktív nyugdíjas leszek.

Csikai Gábor

„Isten mindig fogta a kezemet...”

– Czakó Sándor beszélt életéről.

Lapunk közkedvelt rovata „Az életet már megjárta”, melyben községünk olyan, magasabb kort megért lakosai mesélnék magukról, akik tevékenységükkel elismertekké váltak, és életük példaként állítható mindenki számára. Előző lapszámunkban a 95 éves Szabó Józsefné Ominger Annus néni mutattuk be, most pedig a 80 esztendőes Czakó Sándort, mindmáig aktív vállalkozót kértük meg, hogy meséljen életéről.

NEHÉZ, DE SZÉP FIATALSÁG

Születtem 1943. február 3-án Kóny község Nemes-tag tanyáján. A tag – kb. 100 katasztrális hold birtok – Nemes József tulajdona volt, és a Barbacsi-tó északkeleti oldalán feküdt a Kónyi dűlőben. Édesapám parasztember volt, és bár saját földje csak 14 hold volt, de 100 holdat művelt Nemesékében abban az időben. Jól ment neki, jól gazdálkodott, éjjel-nappal dolgozott, és irigyelték tőle, hogy sokra sikerült vinnie. Ennek később megitta a levét, mert kuláklisra került, így nagyon szegényes gyerekkorunk volt.

1945 után beköltöztünk a faluba, és 1947-ben épült a családi házunk a Petőfi 44 alatt, ahol jelenleg is lakom. Négy testvérem volt, hárman tőlem idősebbek (Margit, Mária, Péter), így én lettem a negyedik gyermek, a pici öcsi. Margit nénémet szegénységünk miatt örökbe adták. Anyai nagyanyám rábeszélte a szüleimet, mivel Czakó Ágnesnek nem volt gyereke, adják oda neki. Abban bíztak, hogy Margitnak jobb világa lesz, de ez nem jött össze, mert apja, aki csendőrtiszt volt, korán, még 1943-ban meghalt.

Általános iskoláimat Kónyban végeztem 1949-től 1957-ig, és eléggé híres tanítóktól tanulhattam. Alsóban Tóth Károly igazgató úr, Tóth Ferenc tanító bácsi és a felesége Sass Valéria, valamint Fridli László tanított. Felső tagozatban dr. Péterfi Károly volt az osztályfőnököm, felesége, Margit néni a

matematika-fizika tanárom. Mátrai János biológianár pedig Mátrai főorvos úr édesapja volt. Fiatalon helyezték ide Veér Györgyöt, aki testnevelést és éneket tanított nekem. Később, amikor már gimnáziumba jártam, engem is beszerveztek az Erkel Ferenc Énekkarba, így ott alapító tag lettem. Veér Gyurka szépen vitte az énekkart, rengeteg helyre eljártunk, Csornára, Sopronba, és nem kis sikerrel szerepeltünk mindenhol, de így van jelenleg is.

Mint említettem, gyermekkorom igen nagy szegénységben telt, mégis boldogan éltünk, és ha szűkösen is, de a betevő falatunk megvolt. Édesapámat 1954-ben beszervezték az első Mgtsz.-be, de az 1956-ban szétment, és csak valamikor 1958-ban alakult meg a nagy Tsz., amibe ismét belépett. 12 évesen édesapám után már én szedtem a gabonát, marokszedő voltam. A bátyám kötözött, a nővérem az édesanyámmal pedig főzte az ebédet, majd délután jöttek ők is és segédkeztek. A Tsz-ben a cséplőgép mellett is dolgoztam. Énzsöly Sanyi bátyám nagyhangú ember volt, és mikor meglátott, azt mondta: gyerek, te mész a töreklukba. „Oda én nem megyek, oda maga megy!” – feleltem, majd viccből belöktem oda, amiből nagy kacagás lett. Amikor pedig az istállókat építették, ott segédmunkásként dolgoztam. Csillag János bácsi volt a megbízott csoportvezetőnk nekünk, gyerekeknek, mi pedig melegítettük a bitument, és hordtuk fel a padlástérbe. De akkor gyerekként, nem volt nehéz semmi munka.

A sporthoz csak addig volt közöm, míg általános iskolás voltam. A csornai úttörőtáborba mentünk többedmagammal, ahol bekerültem a járási focicsapatba. Onnan lett aztán több szili ismerősöm is, például Rónai Tibor tanár úr, aki eggyel előttem végzett a Révaiiban, vagy Nagy Péter, aki később a Jedlik igazgatója lett. De ott volt a szili Nagy Zoltán is, akivel olyan egyformák voltunk, hogy nem tudtak megkülönböztetni bennünket. A tanárok mindig kérdezték tőlünk: most melyitek az, Zoli vagy Sanyi? A gimnáziumban aztán már nem volt időm focizgatni.

Az általános iskola után 1957-től 1961-ig a győri Révai Miklós Gimnáziumban tanultam. Kónyból Rajos Péter, Rajos Gyula bácsi fia, akinek az édesanyja tanítónő volt itt a faluban, Kiss Béla és Aller Géza társaságában kezdtem, de a végén csak ketten érettségiztünk ott

Rajos Péterrel. Gimnazista koromban a reál tantárgyak nagyon jól mentek, viszont a humánok, különösen a latin és az orosz nem. Azt mondtam, oroszból kezdő szeretnék lenni, mert szinte semmit nem tudtam, csak az alapokat, de az nagyon kevés volt. De azt válaszolták, hogy nem lehetek kezdő, mert már 4 évig tanultam orosz. Az a 4 év viszont olyan volt, hogy Suha Jenőné (iskola igazgató A szerk.) bejött órára, felírt a táblára egy-két mondatot, majd távozott az osztályból. Mire óra vége lett, visszajött, becsukta a könyveket és mehettünk szünetre. A latin is nehezen ment, abból viszont Rádonyi plébános úrhoz jártam korrepetálásra. A gimnázium elvégzése után el kellett mennem dolgozni, ugyanis Óvárra jelentkeztem a mezőgazdasági főiskolára, de elutasítottak, mivel osztályidegennek számítottam. Át akartak irányítani Kőrmendre mezőgépezésnek, de oda meg nem mentem. 1978-79-ben aztán a budapesti Közgazdasági Egyetemen felsőfokú raktárvezetői képesítést szereztem.

30 ÉV KÜLÖNBÖZŐ MUNKAKÖRÖKBEN

1962 nyarán, ősz elején a csornai Állami Biztosítóhoz helyezkedtem el, díjkönyvelőnek vettek be, én voltam a legfiatalabb alkalmazott, de nem túl sokáig. A barbacsi származású Giczi László jól ismert engem, mivel a nagyszüleim barbacsiak voltak, és átcsábított a Járási Tanácsra, mondván, hogy megmentenek, mert így katonának sem kell bevonulnom. Ez aztán nem jött össze, mert 63 novemberétől mégiscsak katona lettem. Lentibe kerültem, és pár hónap kiképzés után személyügyi, állománykezelő tiszthelyettesi irodába raktak, pedig csak sorkatona voltam. Sok tiszt és tiszthelyettes volt, mégis velem töltötték be ezt a helyet. Itt sem én voltam egyedül kónyi, és mivel olyan beosztásom lett, tudtam nekik segíteni, de a fehértóiaknak is, például Horváth Pistának. Akit lehetett, olyan helyre próbáltam vezényelni, ahol nem kellett, hogy a csizma kitörje a lábukat. Sokan úgy emlegettek, hogy én voltam a megmentőjük. Ott is akartak tartani a seregben, de nekem elég volt belőle. A főnököm, a százados elvtárs kezét-lábát összetette, hogy maradjak, én azonban nem vállaltam, inkább ezer örömmel jöttem haza.

A Járási Tanácsnál először Szilba helyeztek, Szil, Vág, Páli, Magyarakeresztúr, Zsebeháza községekben dolgoztam. Mindig kerékpárral jártam, napi 80 kilométert kerékezttem esőben, szélben, kánikulában, kora tavasztól késő őszig abból az elgondolásból, hogy így időt tudok nyerni, és többet tudok itthon dolgozni. Másodállásban ugyanis kertészkedtünk, hagymát termesztünk, később málnát, uborkát termeltünk, mindent, amiből csak pénzt tudtunk csinálni. A leszerelés után, 65 őszétől visszamentem Szil községbe adóügyesnek, majd rövid idő után áthelyeztek Rábacsécsénybe. Ez egyszemélyes körzet volt, nem volt főnököm, én lettem a mindenese, csoportvezető, beosztott. Négy község tartozott hozzám, Rábacsécsény, Rábászentmihály, Kisbabot és Mérges. Kezdetben ide is biciklivel jártam, aztán lett egy Danuvia motorkerékpárom.

1966-ban házasságot kötöttem, feleségem Rehöreg Katalin lett, Rehöreg Imre és Horváth Sarolta lánya. Első gyermekünk, Sándor 1967-ben született, a feleségem pedig 68-ban elment dolgozni, így Sanyit nagyon sokat nevelgette a dédnagyanyja itthon, később ők hordták óvodába is. Még akkor sem voltunk nagyon eleresztve anyagilag, rá voltunk szorulva a rengeteg munkára. Kati a Győr Megyei Építőipari Vállalatnál kezdett dolgozni, először betanított munkásként a vasszerelő üzemben, Közben ő is leérettsgizett, gyors és gépiró volt, majd a végén már bérelszámoló lett a Házgyárban. Az ő segítségével 1969-ben én is a GYÁÉV-hez mentem dolgozni, először szállítási csoportvezető voltam, ma úgy mondanánk, diszpécser, logisztikus.

Én szerveztem a kocsik ki- és bemenetelét, milyen árut visznek-hoznak, én osztottam be az idejüket. Eléggé elismertek és szerettek, aminek az eredménye az lett, hogy kiemeltek, és a fatelep élére helyeztek. Ehhez tartozott egy ácsüzem is, és ezeket úgy sikerült felvirágoztatni, hogy az ország egyik legszebb fatelepe lett. Még Debrecenből is jöttek megnézni, hogy hogyan kell kinézni egy fatelepnak. Itt, a GYÁÉV-nél majdnem magasabb rangban is kerültem, de végül azért nem lettem raktárgazdálkodási osztályvezető, mert megkérdezték tőlem, hajlandó vagyok-e belépni a pártba, de természetesen

nemet mondtam. Az érzelmeim mindig jobboldaliak voltak, és azok is maradnak. Sokaknak nem tetszik a jelenlegi kormány, de én azt mondom, hálát adhatunk az Istennek értük.

A GYÁÉV-nál is igyekeztem segíteni a kőnyiaknak. Azt is meg kell említenem, hogy „nagyon sok” fizetést kaptam, 1972-ben 2700 forint volt a bérem. Az alacsony fizetés mellé viszont tudtunk jól keresni, mert pár év elteltével lehetőségünk lett GMK-csoportot alakítani. Itt délutánoként kétszer-háromszor annyit kerestem, mint a munkahelyemen, viszont ehhez az kellett, hogy a hajnali vonattal mentem és az éjjelivel jöttem haza. Emellett az itthoni háztáji is megvolt, a kertek, a málna, minden. A szabadságunk alatt szedtük a málnát, hajnali három-négy órakor már kint voltunk a földön. A málna ára egy idő után aztán lement, mivel bevezették a lélmálnát, és úgy már szedni sem volt értelmes. Mellette és utána még sok mindennel foglalkoztunk apósomékkal együtt. Először csirkeólakat építettünk központi fűtéssel és elszívó ventilátorokkal berendezve. Egy turnusban 3000 körüli csirke volt, de pár év után annak is vége lett. Utána gombát termelt Kati néni a csirkeistállóban, segítségekkel, de az is csak pár évig tartott.

Mindeközben megszületett a többi gyermekünk is; 1972-ben Zoltán, aki nagy bánatunkra 49 éves korában meghalt, 1976-ban pedig Cecília lányunk. Három gyermekünk házasságaiból született hét unokám. Sanyi fiam lánya, Veronika pedig már férjhez ment, és ott már van egy dénunokám is, a szemünk fénye, ő hozza nekünk a boldog perceket, mert az édesanyjával minden nap jön hozzánk.

A kereszténység mindig is nagyon fontos volt az életemben, gyermekkoromban minden vasárnap ministráltam, amíg pedig nem Győrbe jártam a Révaiába, a hajnali miséken is. Napjainkban is templomba járó, hívő ember vagyok, és Isten segítségével más sok veszélyből megmenekültem. Volt néhány komoly balesetem is, a kocsim összetört, totálkáros lett, de én életben maradtam. Nemrégiben is megtörtént ez, akkor is karcolások nélkül úsztam meg, ez pedig másképpen nem lehet, mint hogy

Isten fogja a kezemet. Én bízom abban is, hogy Isten segítségével az országunk is megmenekül minden rossztól.

AKTÍV IDŐSKOR

Amikor 1989-ben a GYÁÉV-et privatizálták, akkor az anyagellátási főosztály kft-t alakított, én pedig maradtam ott a fatelepen, meg az ácsüzemben. Pár év elmúltával azonban a kft. tönkrement, rossz volt a piac, rossz volt a vezetés. Olyan hiteleket vett fel az akkori ügyvezető, amilyeneket nem lett volna szabad, és ezzel teljesen leültette a céget. Később a bank is megvont tőle minden támogatást, mert nem tudta a hiteleket visszafizetni, így a kft-t fölszámolták. Én már akkor nem voltam ott, mert 1992-ben fatelepet nyitottam a házgyár területén. Japán hitellel vásároltam egy 5000 négyzetméteres területet, melyen raktárak is voltak. Ezek jelenleg is megvannak, de még építettem rá egy irodát is. Kezdetekben nagyon jól ment az üzlet, mert akkor még nem volt ekkora konkurencia, meg nagy volt az ismeretségem is. Később azonban rám települt még három fatelep, amiből kettő még jelenleg is működik, egy már felszámolta magát.

Kezdetben volt 15 dolgozóm, jelenleg 5-en vannak nálam, és ők meg tudnak élni abból, amit keresnek. Nagyobbik részük már GYÁÉV-es koromban is ott dolgozott nálam, velem tartottak, most pedig úgy néz ki, hogy tőlem is fognak nyugdíjba menni. Én viszont 80 évesen, nyugdíjasként mind a mai napig „húzom az ígát”. Minden nap reggel négykor kelek, délután öt óra körül érek haza Kónyba, és akkor még itt a nagy kert és az állatok, nyáron este kilencig fél tízig is elvagyok ezekkel. Ha van valami olyan sport, ami érdekel, mert az érdekel, akkor előbb bejövök, és nézem a meccseket. Azok eltartanak 10-ig fél 11-ig, utána lefekszem, de másnap reggel 4-kor csörög az óra és ébresztő, kezdődik a következő nap.

Csikai Gábor

Köny a Kisalföld hasábjain 1960-ban...

Néhány lapszámmal ezelőtt sorozatot indítottunk, melyben a régi Kisalföldekben kutakodtunk Kónnyal kapcsolatos cikkeket, utalásokat keresve. Előző számunkban a kisutcai tűzvész 85. évfordulóján, az akkori újságcikkeket közöltük, most azonban visszatérünk a sorozat eredeti témájához, és az Arcanum adatbázisa segítségével a Kisalföld 1960-as évfolyamát tekintjük át.

Rögtön a 1960. január 4-i számban felbukkan községünk a **Megkezdődött a népszámlálás** című cikkben: „Könyban háromnegyed tízkor már javában munkában voltak a számlálóbiztosok és a felülvizsgálók is. A falu népszámlálási felelőse, a tanácstitkár a népszámlálási munkák irányítása mellett esküvőre is készülődött. A számlálóbiztos már együtt találta az ifjú párt. A kérdőívben azonban mint hajadon és nőtlen szerepelnek, mert szilveszter éjszakáján még nem voltak házások. A Rákóczi utca 23-ban Dominkovics Rezsőéknél vendégként fogadták a számlálóbiztosot, akit a felülvizsgáló is elkísért. Újévi jókívánságok hangzottak el. A házban négyen lagnak. Apa, anya, fiú és a nagymama. Különösen komplikált kérdés és válasz nem volt, a számlálóbiztosnak azonban mégis háromszor bele kellett tekintenie az utasításba. Az összeírás nagy figyelmet és gondos munkát kíván.”

Január 26-án az Egy esztendővel okosabbak lettünk című vezércikkben a **TSZ gépesítéséről** olvashatunk: Egy esztendeje immár, hogy a régi falu – itt Győr-Sopron megyében átadta helyét az új falunak, ami merően más, s amely nem kegyelmez a legjobban pácolt, égetett mezsgyekarónak sem. (...) A tehén tejljen, borjazzon, adjon húst, trágyát. Majd a gép dolgozik helyette. Dolgozott is: Rábatatonán, Könyban, Kópházán tavalyelőtt még a határ felét, vagy annál többet a tehenekkel művelték meg, tavaly a szarvas-tőgyes jószág mind eltűnt a szántásokról. A gépi munkáért természetesen fizetni kell, ha nem is túl sokat.

A január 30-i számban **Mi újság Könyban?** címmel rövid hírek olvashatók településünkéről: „...Könyban nemrég pártházat építettek.

Nagytermében hetenként öt alkalommal televíziós adás szórakoztatja a falu lakóit. Ilyenkor a 200 személyt befogadó terem zsúfolásig megtelik, s nem mozdulnak az emberek, amíg a televízió ernyőjén képet láthatnak. *

A helyi KISZ szervezetnek tíztagú sakk-szakosztálya működik. Hetenként három-négy-szer sakkoznak a fiatalok az esti órákban. Kovács Imre – maga is fiatal – az ifjúság jó tanítómestere, kiváló sakkos. Szívesen áldoz szabad idejéből arra, hogy tanulja ezt a nemes sportot és másokat is megtanítsa rá. » Egy tánczenekara is van a KISZ-nek. de ritkán játszik mostanában. Pedig a fiatalok szeretik a muzsikát, az idősebbek is szívesen hallgatják. Az ifjúsági szervezet vezetői azt tervezik, hogy újra megszólaltatják ezt a zenekart. * A könyi asszonyok és leányok télen kukoricalevélből lábtörőket készítenek. Ezt a háziipart a leányok öröklik az anyjuktól. Rigó Illések új házában a házaspár, Kocsis Józsefék, a gyerekek és a nagymama készítik esténként a lábtörőket. Egy-egy családban naponta öt-hat lábtörő készül, darabonként 3 forint 50 fillérért veszi ezeket a felvásárló csornai szövetkezet. * A 400 kötetes népkönyvtárnak 150 állandó olvasója van. Különösen a szépirodalmi regények iránt érdeklődnek. Laczai Gyuláné könyvtáros szerint fel kellene már újítani a könyvtárat, alig akad köztük mai tárgyú regény. Azt tervezi, hogy rövidesen felújítja a könyvtárat a járási tanács művelődési osztályának segítségével.”

Február 9-én **könyi sportsikerekről** írt a Kisalföld: A KÖNYI SPORTOLÓK NYERTÉK A IX. FALUSI SPARTAKIÁD JÁRÁSI DÖNTŐJÉT (...) Eredmények: Asztalitenisz férfi csapatverseny: 1. Köny, 2. a csornai KISZ, 3. Páli. Asztalitenisz férfi, egyéni: 1. Veér Gábor (Köny), 2. Kiss Lajos (Köny), 3. Földi (csornai KISZ). Asztalitenisz férfi páros: 1. Köny, 2. csornai KISZ, 3. Páli. Női asztalitenisz csapatverseny: Köny - Női egyéni: 1. Beszprémi Ilona (Szilsárkány), 2. Gulyás Erzsébet (Köny), 3. Csikai Anna (Köny). Asztalitenisz vegyespáros: 1. Szilsárkány, 2. Köny. (...) . Az eredmények azt mutatják, hogy Köny fiatalága becsületesen készült a versenyekre, és megérdemelten szereztek meg a győzelmeket.”

Március 31-én **Megyei mezőgazdasági szakemberek tanácskozása Könyban** címmel lehet olvasni egy alapos cikket: „Tapasztalatcsere-értekezletet tartottak tegnapi

Könyban, a pártházban a megye mezőgazdasági szakemberei: agronómusok, termelőségvetkezeti elnökök és könyvelők. (...) Póznán András elvtárs megnyitó szavai után Puskás Vilmos, a könyi December 21. Termelőségvetkezet agronómusa mondott vitaindító beszédet. Elmondotta, hogy mennyi gondot, bizalmatlanságot kellett legyűrtie, amikor hat és fél éves egyetemi gyakorlat után Könyba érkezett, és kezébe vette a szövetkezet szakmai vezetését. Az emberek várakozással szemlélték, figyelték: „vajon mit tesz az az új ember?” Szaktudásával igyekezett megnyerni rokonszenvüket. A közös gazdaság széttagolt, áttekinthetetlen volt számára egy ideig. Sok minden hiányzott. A borjúsálláson például nem volt kifutó. Tanácsára megkezdtek az építést. Tíz-tizenkét nap eltelte után kézbe vette a község térképét, nézegette, tanulmányozta, s kidolgozta a táblásítás tervét. Hetvennégy táblát alakítottak ki. Célját elérte: meggyőzte a December 21. Termelőségvetkezet tagjait, hogy jót akar.”

Május 3-án megtudhattuk, hogy **„Május 8-án kezdődnek a megyében a tűzoltóversenyek**. A versenyekre 263 tűzoltócsapat nevezett be. Először a járási versenyeket bonyolítják le. Május 8-án, a kapuvári járás tűzoltói Fertőszentmiklóson, május 15-én a csornai járás tűzoltói Könyban mérik össze erejüket, tudásukat.” A május 6. lapszám A járási pártmunka tapasztalataiból című cikkében örömteli hírt olvashatunk településünkéről. „A csornai járási párt-végrehajtó bizottság nemrégben tanulmányozta azoknak a pártszervezeteknek helyzetét, amelyek a tsz-tagok létszámához képest különösen alacsony létszámmal működnek. (...) Könyban 12 jól dolgozó paraszttal erősödött a pártszervezet. Az új párttagok és tagjelöltek nagy része részt vett ebben az esztendőben a szervezett pártoktatásban, tanulmányozta az MSZMP VII. kongresszusának anyagát. Pontosan eljárt a foglalkozásokra, érdeklődéssel részt vett a vitákban és igyekezett minél jobban megismerni a párt politikáját.” Május 7-én A csornai járás általános iskolásainak és úttörőinek négytusa és atlétikai versenyéről című írásból megtudhatjuk, hogy a harmadik Köny csapata 1631 ponttal. (...) A leányok versenyében minden csapatbajnoki számot a csornai leányiskola nyert meg, a fiú csapatok vetélkedésében pedig a magasugrás kivételével – amit a könyi iskolások nyertek 133 centiméter átlaggal – a csornai fiúiskola csapata nyerte.

A június 11-i szám **A kenyerrünkért!** című vezércikkében ezt találtuk: „A tagság megérti, hogy a kenyerrünköről van szó. Nemcsak a falvakéről, hanem a városokéről is. Most majd torlódnak a munkák, még kapálni kell, amikor már itt lesz az aratás, a takarmányok

betakarítása, a tarlóhántás és többmás munka. Ám azt mondta az egyik, Horváth nevezetű paraszt Kónyban: „A tél kezdetétől egészen idáig nem kellett megerőltetnünk magunkat. Ezután sem kell megszakadnunk, csak korántól későig rendszeren, szívósan dolgoznunk. Ez pedig menni fog!” Igaza van.

Július 2-án arról írt az Kisalföld, hogy „Új lendületet kap a termelősövetkezetek versenymozgalma” „Csüörtökön délelőtt Kónyban a párthelyiségben tsz-elnökök gyűltek egybe. Ferenczi László, a megyei tanács szövetkezetpolitikai csoportjának vezetője ismertette a földművelésügyi miniszter utasítását a termelősövetkezetek 1960. évi versenyéről. A célkitűzések szerint 1960-ban az 1959. évi terméseredményekhez képest 4,9 százalékkal, ezen belül a növénytermesztésben 3,3, az állattenyésztésben pedig 7,2 százalékkal kell emelni a termést. (...) Ezután Hérics Lajos elvtárs, a Termelősövetkezeti Tanács Győr-Sopron megyei megbízottja ismertette a megyei termelősövetkezetek számára kidolgozott versenyfeltételeket. A versenyfeltételek ismertetése után a jelenlévők között széleskörű vita indult”

Augusztus 4-én ismét a mezőgazdaság és a TSZ-ek közötti verseny volt a téma. Bogyoszlón több a tehén, mégis Kónyban több a tej. (...) „A csornai járás két legjobbangazdálkodó szövetkezte, a kónyi December 21. és a bogyoszlói Békéért a tavasz óta verseng egymással. A fél év végén értékelték a versenyt és sok hasznos tapasztalatot szerzett mindkét szövetkezet. A kónyi szövetkezetnek év elején 95 tehene volt, a bogyoszlói szövetkezetnek százkettő. Az előbbi tsz tavasz óta négy darabbal szaporította tehénállományát, az utóbbi huszonhéttel. A két csaknem azonos földterülettel rendelkező szövetkezet közül a kónyi December 21 Tsz-nek 99 tehene van (száz holdanként 4,7 darab), a bogyoszlói Békéért Tsznek 129 tehene (száz holdanként 2 darab). (...) A bogyoszlói Békéért Tsz istállóiban hiába etettek harminccal több tehenet, mint a kónyi tsz istállóiban, mégis végeredményben csaknem 200 literrel kevesebb tejet adtak el. Az értékelés most arra készíti a bogyoszlói Békéért Tsz vezetőségét, hogy alaposan megnézzék: mi az oka az alacsony tejhozamnak, hogyan lehet a létszám növelése mellett a hozamokat is növelni, hogy minél kevesebb költségbe kerüljön és minél többet jövedelmezzen a teheneltartás. A kónyi szövetkezet vezetőinek is lesz mit tanulniok a bogyoszlóiaktól. A kónyi December 21. Tsz-nek 81 anyakocája van (száz holdanként 3,8 darab) a bogyoszlói Békéért Tsz-nek 73 anyakocája (száz holdanként 4 darab). Mégis a kónyi szövetkezetnek csak 78 malaca született ez első fél évben, a bogyoszlói szövetkezetnek meg 220 darab. A bogyoszlóiak ezzel egész évi tervüknek több mint kétharmadát teljesítették, a kónyiak meg körülbelül egyhatodát.”

Szeptember 9-én arról tudósított a Kisalföld, hogy „Kónyban minden lakó részt vesz a tisztasági versenyben. Még a tavasszal tanácsulésen ismertette a kónyi tanács végrehajtó bizottsága azokat a teendőket, amelyek a lakosságra hárulnak a községek közötti tisztasági versenyben. Azóta folyik a falu csinosítása. A körtetekben jó példával jártak elől a tanácstagok. Az udvar, a ház előtti kert és utcarész tisztántartása a gazda mindennapi kötelességévé vált” Ugyanezen lapszám Pillanatképek rovatában a következő rövid hírt találtuk: „Kilencszázezer forintot fordít korszerű gyógyszer-tár építésére Kónyban a Győr-Sopron megyei Gyógyszer-tár Vállalat a második öt éves tervben. A gyógyszer-tár mellé szolgálati lakás is épül.” Szeptember 13-án újabb rövid hír tudósít településünkről: „Villanyt kapnak Kónyban a Papp-tag lakói. A tanács községfejlesztési alaplóból 250 ezer forinttal segíti a villamosítást.”

Szeptember 15-én a kónyi pártszervezet ételébe pillanthatunk be: „Nem elég, hogy zsebünkben van a piros könyv” Négy éve, az ellenforradalom után hatan alakították meg a pártszervezetet Kónyban. A hat közül az egyik Kovács Sándor volt. Tavaly őt választották meg a falu párttitkárának. Ekkor már huszonhét tagja volt az alapszervezetnek. (...) A község közepén szép pártház áll. A kiskertben virágok nyílnak. Az épületben nincs ilyenkor senki. Az ajtó zárva. Csak egy fehér papírlapot ragasztottak az üvegajtóra: „A televízió nem működik”. – Szombaton elromlott a televíziós készülékünk, meg kell csináltatnunk – mondja Kovács elvtárs. – A kónyi fiatalok, öregek egyaránt igen megkedvelték a televíziót, nagyon sokan jártak esténként a pártházba. Az olimpiát a fél falu látni akarta és látta is. (...) Negyven tagja van jelenleg pártalapszervezetünknek. A nyáron hat új párttagot vettünk fel és négy fiatalal gyarapodtunk (...) A kónyi pártvezetőség már összeállította a pártoktatás hallgatóinak a névsorát, sokan a tananyagot is megkapták. Kónyban a pártoktatásban pártönkívüliek is – a szövetkezet elnöke, a brigádfővezetők, agronómusok – részt vesznek. A pártalapszervezet

így tovább erősödhet, új tagokat készíthet fel a párttagságra.”

Október 28-án ismét a sport kerül elől a Kisalföld hasábjain községünk kapcsán. **Készülődés a tizedik spartakiádra.** „Hadd álljon itt a jó szervező munka példájaként Kóny, Bányogyszóvát, Szil, Magyarakeresztúr sportköre, ahol a spartakiádok szervezésével alaposan törődtek. Meg is jutalmazta ezeket a sportköröket a Járási Testnevelési és Sporttanács. Felszerelést vásárolhattak kedvezményesen. Nagy lesz az öröm a következő vasárnap, amikor az említett községek csapatai új labdarúgó-felszerelésben jelennek meg a pályán”

December hónapban két rövid hír jött még ki településünkről. December 3.: „A nő szerepe a családban régen és most címmel tartják meg Kónyban a községi nőtanács által szervezett nők akadémiaja első előadását december 7-én, szerdán este.” December 21.: MEGYEI TANÁCSSTAGOK BESZÁMOLÓI December 22-én: „Makai László, Mosonmagyaróvár, III. számú általános iskolában fél 7 órakor. Kovács Imre, Kóny, a tanácsházán este 7 órától 9 óráig.” A karácsonyi (december 25.) számban Pozsgai Zoltán Karácsonyi ének című novellája jelent meg, ezt azonban a 2022. decemberi Kónyi Kisbíróban már teljes egészében leközlöttük. (Folyt. Köv.)

Cs. G.

Egyszer volt, hol nem volt, de volt: A MAJOR

*Kedves Földijeim! Szülőfalunk régi arcu-
latáról (1900-as évek eleje) készítettem
ezt az összeállítást annak alapján, aho-
gyan azt szüleimtől, rokonaimtól, idős
ismerőseimtől hallottam.*

A Győri Székeskáptalannak – más szóval az Uradalomnak – 1200 katasztrális hold (690 hektár) földbirtoka volt a kónyi határban. Az övéké volt a major is. Az 1930-as adatok alapján a birtok intézője Jób Viktor volt. Felsőfokú mezőgazdasági végzettséggel rendelkezett, ő felelt a földek műveléséért és a majorban folyó munkákért. Egyúttal a Mezőgazdasági Bizottság elnöki és községi képviselői tisztségeket is betöltötte.

A major a falu központjában állt. Abban az időben nem voltak utcanevek, csak hászámok, ezért, hogy pontosan le tudjam írni, hogy hol is terült el, a mai utcaneveket használom: Soproni utca – Vörösmarty utca – Dózsa utca – Rákóczi utca között.

Induljunk el a Soproni utcától. A jobb oldalon, a mai 1, 3, 5 számú házak helyén istállók voltak, mögöttük pedig terménytárolók, kazlak. Aratáskor itt voltak az asztagok, itt zajlott a masinálás, azaz a cséplés. (1-2. kép) Az aratást, a betakarítást, a cséplést Boros Vendel gazda irányította. Az 5-ös számú ház kertjében sokáig megvolt a hatalmas gémeskút (3. kép). A mai egészségház, fogorvosi rendelő helyén kovácsműhely működött. Mellette, a Soproni utcával párhuzamosan egy hosszú épület állt, amelynek 7 lakrésze 28 cseléd családnak adott otthont, mégpedig úgy, hogy 1 lakrészben 4 család élt. Ezt a következőképp kell elképzelni: a gádorból a közös konyhába lehetett bemenni. Itt a konyha jobb és bal oldalán is két-két rakott sparhelt volt. A mellettük lévő ajtó a szobába vezetett. Azaz mind a 4 családnak volt egy negyed konyhája és egy szobája. Baromfiakat - elsősorban tyúkokat is tarthattak. A háziasszonyoknak valahogy meg kellett különböztetniük, hogy melyik baromfi kié. Megegyeztek, hogy a kiscsirkéket hogyan jelölik meg. Pl: jobb első körme vett: ez azt jelentette, hogy a jobb lábán az első lábujj karmából valamennyit levágtak. Azt is tudniuk kellett, hogy kinek hány tyúkjá tojik másnap. Este „megvalogászták” a tyúkjaikat, érezték a kifele készülődő tojást. A cselédek állandó alkalmazottjai voltak az Uradalomnak. Ők az itteni hierarchia legalsó fokán álltak. Terménytárolók is épültek itt. Valószínű, hogy ezen a részen volt a bognárműhely. Cselédházak a major más területein is voltak.

A Vörösmarty utcán haladva elértünk a Dózsa utcáig. Jobbra fordulva, jobbról tárolták a földeken használt gépeket. Ezen a területen egy épület ma is áll major házai közül.

A Dózsa utcából kiérve a Rákóczi utcába, jobbról az első és a második épület állt régen is. Ezek magánházak voltak. Az első Varga bácsi boltja, a második a Cseh pedagógus házaspár – tanító, óvónő – háza. A Faluház, az Orvosi Rendelő, a Dísz tér és a COOP bolt helyén füves, fás, ligetes terület volt a mázsaházzal.

És akkor elérkeztünk a mai Béke utcához. Jobb oldalon a Tündértó vendéglő és a Takarékszövetkezet épülete volt Jób Viktor intéző nagy lakóháza, ahol irodák, raktárak is voltak. Most átépítve, felújítva láthatjuk. A 4. kép az 1950-es évek elején készült, amikor már államosították az épületet. Még nem alakították át, ezért a fotón látszik egy darab az eredeti formájából. Az udvar felőli oldalán volt a futtató. Ez egy kb. 3 méter széles, 10 méter hosszú fedett hely a bejárati ajtó előtt, ide hajtott be parádés kocsis a hintóval. Balról az iskola helyén és a Rákóczi utca felőli oldalon gyümölcsöskert volt, egészen az Áfész irodaházig. Az iskola udvarában található régi épület, asztalos műhelyként funkcionált. (5. kép). Az 1970-es évek közepétől iskolai gyakorlati (technika) órák raktára, fiúműhely működött benne. A Béke utcában volt a malom, ami ma is áll, de gabonát már nem őröl. (6. kép). Mellette – a vasút felé haladva jobbról – lakott a főmolnár, Szász Géza. Az ötvenes években

az akkor már államosított malomban Csikai Sanyi bácsi volt a molnár.

A Béke utcától haladjunk tovább a Rákóczi utcán. A Dísz téren annak idején gyümölcsöskert, a buszmegálló és az Áfész irodaház helyén lakóépület volt. Az első részében (7. kép) lakott az egyik „gazda”, id. Benczik József. Ő az intézőnek közvetlenül alárendelve dolgozott. Ez a lakrész – 2 szoba, nagy konyha, élettár, kamra, stb. – mutatja, hogy a lakója fontos pozíciót töltött be. A ház hátsó részében is lakások voltak. (8. kép)

Ahol ma a szobrok és a gyógyszertár található, szintén lakóház állt, több lakással. Itt a major iparosai laktak, különálló lakrészekkel: szoba, konyha, éléskamra. Elöl Pintér László asztalos, középen Rác János Kovács, majd Szalai István az Uradalom parádés kocsisa, a családjukkal. Ő elsősorban az intéző szolgálatában állt, hintóval szállította, ahova kellett. De nemcsak őt, hanem a lányait is vitte-hozta a vasútállomásra, ugyanis Győrbe jártak iskolába.

Ezzel bejártuk a régi major területét. A Soproni utcában lévő épületeket 1946-47-ben kezdték lebontani, majd a helyükön építési telkeket mértek ki. Kivételt képezett a kovácsműhely, ami még az 1960-as években is a Tsz szerelő műhelyeként működött. Szüleim háza – az első telken, elsőként a Soproni utcában, 1948-ban készült el. A kertben szántáskor még mindig felszínre kerülnek az itteni istálló tégladarabjai. Az 1950-es évek végéig „benépesítették” a családi házak az egykori „majrot”.

Enzsőlné Aller Piroska

PÁLYÁZATAINK

MEGÚJUL ÉS BŐVÜL A KÖNYI BÖLCSŐDE

Családi bölcsődék fejlesztése Kóny településen TOP_PLUSZ-3.3.1-21-GM1-2022-00018 projekt elsődleges célja, a Kónyi Szociális és Gyermekegészségügyi Alapszolgálati Központ és „CSIRIBIRI” Családi Bölcsőde Hálózat által működtetett 2 db családi bölcsőde, Százszorszép Családi Bölcsőde, illetve Gesztenye Családi Bölcsőde épületének átalakítása, felújítása, energetikai korszerűsítése. A fejlesztés a már meglévő funkcionális, azaz nevelési, gondozási célú helyiségek területének növelését eredményezi, a meglévő épület adottságait kihasználva, ugyanakkor nem növelve az épület belső térfogatát. A beruházás a nap alapú megújuló energiafelhasználás megvalósítása révén hozzájárul az energiahatékonyság növeléséhez, ezáltal a fenntartói költségek csökkentéséhez.

A projekt keretében megvalósul a jelenleg meglévő helyiségek átalakítása, komplex felújítása, ezen belül a gipszkarton szerkezetek beépítése, padlóburkolatok cseréje, 2 db tálaló konyhabútor felújítása; 3 db beépített tároló szekrény készítése a foglalkoztatókba, 4 db gyerek wc és 2 db gyerek mosdó beépítése a gyerek fürdőszobába, 1 db akadálymentes-mozgáskorlátozott wc helyiség kialakítása, tisztasági festés. A szolgáltatások minőségi fejlesztése érdekében eszközbeszerzés is megvalósul.

Energhatékonsági beruházás keretében megvalósított tevékenységek: meglévő nyílászárók cseréje, kapcsolódó bádigos munkálatok; homlokzati, lábazati, illetve földem hőszigetelés; napelemes rendszer telepítése.

Kültéri fejlesztések: Fedett kerékpár tároló, illetve nyitott babakocsi tároló létesítése. Parkoló, illetve a rámpa burkolatának felújítása.

A szerződött támogatás összege: 39 127 965 Ft.

A megvalósulás helyszíne: 9144 Kóny, Soproni u. 2/A.

A projekt fizikai befejezésének tervezett dátuma: 2024.06.30.

A SPORTCSARNOKUNK KORSZERŰSÍTÉSE

A Kónyi Sportcsarnok korszerűsítése és zöldinfrastruktúra fejlesztés TOP_PLUSZ-1.2.1-21-GM1-2022-00060 projekt építészeti szempontból az épület külső határoló szerkezetére terjed ki, a belső szerkezetek egy részére és az épület fűtési rendszerének átalakítására, valamint a világítás korszerűsítésére, és az akadálymentesítésre. A külső felújítás magában foglalja a tetőhéjazat cseréjét, a homlokzati falazatok megújítását, az üvegezett szerkezetek, nyílászárók cseréjét, az épület körüli járdák építését, valamint hulladék és kerékpár tároló kialakítását. Belső felújítás-átalakítás keretében a jelenlegi testnevelő tanári szoba helyén egy akadálymentesített wc kerül kialakításra, mely egyben tanári mosdóként is szolgál.

A galéria szinten kap helyet az új tanári szoba és vizesblokkja. A galéria másik oldalán kerül elhelyezésre az új kazán helyiség. Új sportpadló, a végfalra új, konzolos kötél-gyűrű tartó szerkezet készül. A korszerűsítés során elkészül a tornacsarnok akadálymentesítése, az akadálymentes wc-n kívül a bejárat is akadálymentesítve lesz, valamint a meglévő parkolóban egy akadálymentes parkolóhely is kijelölésre kerül.

Az energiahatékonysági szempontokat érvényesítjük a korszerűsítés során a fűtés rendszerének felújítása, valamint a világításkorszerűsítés során is, az épület energetikai jellemzőinek meghatározásaira vonatkozó hatályos szabályozásoknak megfelelően.

A települési zöldinfrastruktúra fejlesztés keretében mintegy 0,2716 hektárnyi terület környezetbarát, aktív közösségi rekreációs zöldterületté alakítása valósul meg. A fejlesztés eredményeként 35 db klímaturó fa kerül elültetésre, kutyafuttatót hozunk létre, futópályát alakítunk ki, és kataszterbe vesszük 4 hektáron a jelenlegi faállományt.

A szerződött támogatás összege: 300 195 466,-Ft
A megvalósulás helyszínei: Sportcsarnok 9144 Kóny, Béke utca 1. 28 hrsz;

Kerek-tó Szabadidőközpont 9144 Kóny, Kölcsey u 88 hrsz.

A projekt fizikai befejezésének tervezett dátuma: 2025.12.31.

A XII. Kónyi Bika Fesztivál és Majális

A hagyományoknak megfelelően, ebben az évben is megtartottuk a XII. Kónyi Bika Fesztivált és Majálist. A nagy népszerűségnek örvendő rendezvénynek most is a Kerék-tó Szabadidőközpont volt a helyszíne, amelyet már a kora reggeli óráktól benépesítettek az amatőr focicsapatok, a kis horgászok, a főzőcsapatok és természetesen az érdeklődők.

A program szokás szerint 7 órakor a reggeli zenés ébresztővel vette kezdetét, és Dömötör Tamás *Kissudi*, valamint Dömötör Attila *Kiscsucos* a legnagyobb slágerek segítségével verték ki az álmat a helyiek szeméből. 8 órakor indult a Horgászverseny gyerekeknek, amelyen idén szerencsére nagyon sok lelkes ifjú horgász vett részt.

Ugyanekkor rajtolt a főzőverseny is, melyen idén 11 csapat vett részt, valamint a Piros Rózsa Nyugdijas Klub tagjai sütöttek lángost, amit ezúton is megköszönünk nekik. Fél 9-kor megindult a Bika-kupa kispályás labdarúgó torna is a nagy focipályán kibővíztetett kis focipályákon. E versengést több év kihagyás után szerveztük meg a Bika Fesztiválon, mert az utóbbi időszakban már csak a Falunapon futballozhattak a helyi amatőrök.

Fél tizenegykor a rendezvény helyszínén tartózkodó gyerekek feldíszítették a község májusfáját, majd közösen fel is állítottuk néhány „önként jelentkező” erős emberrel. 11 órakor aztán még erősebb emberek érkeztek, ugyanis a Marvel legnagyobb superhősei látogattak a Kerék-tó Szabadidőparkba. Pókember, Amerika Kapitány, Thor és Venom zenével és humorral fűszerezett kaszkadőrshowt mutatott be a gyerekek nagy örömeire, akik a program után fotózkodhattak is a superhősökkel.

Fél egyre készültek el az ételek, amiket a zsűri is megkóstolt és a résztvevők jóízűen el is fogyasztottak. Azt, hogy az ételek kiválóra sikerültek, bizonyítja, hogy az összes üst nagyon gyorsan kiürült. Az ebédhez a zenei aláfestést ismét Kissudi és Kiscsucos szolgáltatta.

Két órakor tartottuk az *ünnepélyes eredményhirdetést*. Először Aller Imre polgármester köszöntötte a jelenlévőket, majd elkezdődött a díjak átadása. Elsőként a *gyerekhorgászverseny* győzteseit szólították színpadra. A Thorymix Horgászbolt részéről, Báthory Zoltán kónyi lakos által felajánlott ajándékokat a verseny után már átadták összes résztvevőnek, a nyerteseknek pedig Kiss Károly a verseny állandó szervezője nyújtotta át az elismeréseket. A legnagyobb halat fogó díját Borza Csanád, míg a legkisebb halat fogó díját Szilágyi Boldizsár nyerte el. Harmadik helyen Herman István Olivér, a másodikon Klujber Csongor, míg az elsőn Czigle Zalán végzett. A *Bika-kupa* dobogója a következőképpen alakult: III. helyezett: Felrúglak LSL; II helyezett: CFFC; I. helyezett: Vodka Juniors.

A *főzőverseny* eredménye a következő lett: különdíjban részesült a Horgász Egyesület; harmadik: Kónyi Hagyományörző és Kulturális Egyesület; második: az Önkéntes Tűzoltóegyesület; míg idén az első díjat a Tündértó Vadásztársaság nyerte Tündér-tavi Vadpörköltjével.

Az eredményhirdetést még három *szórakoztató program* követte. 14:30-kor a Kerényi György Alapfokú Művészeti Iskola néptáncos növendékeinek műsorát tekinthették meg. A fergeteges táncprodukció felkészítő tanára Póczik Zoltán volt.

15 órakor Takács Zoltán és Csikó Teodóra, a Győri Nemzeti Színház művészei léptek színpadra, akik a legismertebb operett, musical és könnyűzenei slágerekkel szórakoztatták a közönséget. A rendezvényt végül Majálisi mulatság zárta.

Cs. G.

Remek hangulatú Gyermeknap

Bár hivatalosan minden évben május utolsó vasárnapja a gyereknapi, és önkormányzatunk általában akkor is szokta megünnepelni, az idei esztendőben a hosszú hétvége miatt egy héttel későbbre, június 3-ára szombatra tettük át a rendezvényt. A tavalyival ellentétben az időjárás is kegyes volt hozzánk, így a gyerekek igazán kellemes körülmények között szórakozhattak ezen a csak róluk szóló délutánon.

A kónyi gyermeknapot korábbi években az IKSZT-Faluház épületében és udvarán tartottuk, tavaly azonban próbaképpen áthelyeztük a Piacterre. Ez annyira jó döntésnek bizonyult, hogy idén már a rendezvény minden elemét ott valósítottuk meg, még a színpadi előadást is a piacépület alatt tekinthették meg az érdeklődők.

A program 13 órakor vette kezdetét, ekkortól próbálhatták ki a gyerekek a vízibiciklis játékot, a felfújható akadálypályát, a mini ugrálóvárat és a rendezvény egyik slágerét, a paintball céllövöldét is. Ekkor kezdtek palacsintát sütni az iskolai és óvodai szülői munkaközösség tagjai, akik egészen addig dolgoztak, amíg csak el nem fogyott az alapanyag. A kónyi gyerekek érdekében végzett munkájukat ezúton is szeretnénk megköszönni, ahogyan a Tündértavi Óvoda dolgozóinak is, akik pedig a jeges teát készítették és osztották a gyerekeknek.

A meghirdetett programhoz képest kis változás volt, hogy 14 órától nem lufihajtogató hercegnő, hanem bohóc szórakoztatta a gyerekeket, mivel előbbi sajnos a rendezvény napjára megbetegedett. De a lufihajtogató bohóc is remek munkát végzett, nagyon sok gyereknek szerzett örömet az állatfigurákkal, virágokkal. Ugyanígy sok kis résztvevőnek szerzett örömet az Önkormányzat is a kiosztott fagyijegyekkel, melyeket sokan azonnal fagyfaltra is váltottak a Termelői Piac mellett található fagyizóban.

16 órakor Harry Potter és a Varázsvilág címmel mágikus gyermekműsor kezdődött, melyben a népszerű könyv- és filmsorozat hősei közül hárman (Harry Potter, Hermione Granger és maga Voldemort nagyúr) elevednek meg. Harry és Hermione az énekes műsorszámok között bevonta a műsorba a jelenlévő gyerekeket is, akik egy valódi, beszélő Teszlek süvegtől azt is megtudhatták, vajon a Roxfort varázslóiskola melyik házába kerülhetnek be. Voldemort pedig bűvészlucokkal tarkított varázsló akadémiát tartott a gyerekeknek, ám ennek ellenére végül természetesen legyőzték. A produkció után a gyerekek közös fotót készíthettek, szelfizhettek az előadókkal, és kipróbálhatták a süveget is.

Az előadás után még este fél hétig tartott a rendezvény, ahol a rengeteg résztvevő (200 fölötti gyerek vette át a fagyijegyet) szokás szerint nagyon jól érezte magát.

Kerékpárral a Balaton és Velencei-tó körül – egyetlen nap alatt

Bár Kónyban nagyon népszerű a kerékpározás, és rengetegen bicikliznek nap mint nap, olyan hatalmas távolságok megtételére valószínűleg igen kevesen vállalkoznak, mint a lassan 20 éve az Audiban dolgozó **Németh Imre**. Neki ugyanis a „kiskör” 85, a „nagykör” 220 km-t jelent. Nemrégiben pedig céges munkatársai-val egy 300 km fölötti túrát teljesített egyetlen nap alatt. Az extrém kerékpárost otthonában látogattam meg, és először arra kértem, mutatkozzon be olvasóinknak.

Vas megyei gyerek vagyok, Kisunyomból származom. Szombathelyen születtem, és először az általános iskolát Sorokpolányban, majd Balogunyomban végeztem. Utána Vépén tanultam mezőgazdasági gépszerelőnek. Kilenc hónap katonaságot követően Szombathelyen helyezkedtem el a BPW Hungária Kft.-nél. Utána kerültem Győrbe és 2004 óta Audis vagyok. Laktunk Győrben, Győrladaméron, végül 2007-ben költöztünk Kónyba a családommal.

– **Mikor és miért kezdted el a hosszú távú kerékpározást?**

– Az Audin belül átkerültem a ZK7 megmunkáló sorra (7-es mechanikus hengerfej gyártás), és ott volt egy olyan társaság, akik rendszeresen nagyköröket csináltak a Balaton körül, míg a családtagok kiskört. (A nagykör 204-208-220 kilométer – attól függően, hogy milyen helyekre megy be közben az ember – és végigmegy a tó körül, a kiskör pedig 85 kilométer, itt Tihanynál átmennek komppal.) Felajánlották nekem, hogy gondoljam át, és ha szeretném, akkor nekiállhatok én is velük biciklizni. Így aztán 2018 januárjában meg is vettem az első bringámat, úgy, hogy én előtte 14 évig nem is ültem kerékpáron. Nekiálltam edzeni, de hat hónap után még így is elég bátortalan voltam, és csak a kiskörre mertem elmenni. De aztán rájöttem, hogy ahhoz képest annyira túledzésben voltam, hogy ennyi tekerés kevésnek bizonyult. Így másnap

letekertem 110 kilométert, utána 72-t, 56-ot, majd három nap pihenő után egy nap alatt lementem a Balatonra és vissza, ami pedig 244 kilométer. Hajnali 3-kor indultam, és este fél 8-kor érkeztem haza. Ez volt az első nagy távom. Attól fogva pedig szenvedély lett a kerékpározás, mentem sorban a nagyköröket, mostanra már a nyolcadikon is túl vagyok.

– **A balatoni körökön kívül még merre-felé szoktál biciklizni?**

– Itt a környékünkön kerekpezek, általában nagyon sokat. Úgy szoktam, hogy elmegyek Mosonmagyaróvárra, majd vissza, ami 107 kilométer, utána itthon megreggelizek. Ezt követően lemegyek Pannónhalmára és vissza, ami 95 kilométer, majd még eltekerek Lébény, Bősárkány felé, ahol pedig fagyizni szoktam. Így lehet összerakni egy 200 feletti kört.

– **A hosszútávú túrákhoz mennyit kell edzeni?**

– Nagyon sokat, csak egy csettintésre nem lehet ennek nekiindulni. Egyik évben megtörtént, hogy kevesebbet tekerem, mint előtte, majd nagyon hirtelen leadtam 11 kilót. Aztán 117 kilométernél úgy begörcsölte a lábaim, hogy duzzanatok keletkeztek a combomon, és akkor ki is kellett szállnom a körből. Most, a 300-as túra előtt három hétig nem volt más csak bringa és futás, minden nap futottam 10 kilométert.

– **Speciális kerékpárod is van az ilyen utakhoz?**

– Nagyon speciális kerékpárom még nincsen, de van egy trekkingem, régen a hosszabb távokat mindig csak ezzel mertem bevállalni. Azóta viszont rábeszéltek a csapattársaim, hogy vegyek egy országúti kerékpárt, ami már teljesen más kategória. Ekkor szerencsésen tudtam szerezni egy Neuzer országútit, és tényleg igazuk volt, hogy az egy teljesen más szint. A legfontosabb előnye, hogy majdnem

tíz kilóval kevesebb súlyt kell cipelni, mert annyival könnyebb, mint a trekking. Amit viszont meg kellett szokni, az az, hogy az úgynevezett szarvra nagyon rá kell dőlni, nem pedig egyenesen ülsz, mint egy átlagos biciklin. Folyamatosan támaszt kell tartani, ahogy ránehezedsz a két kezre. De ha megedződik az ember, akkor az országúti kerékpár valami mennyei.

– **Valamilyen külső nehézségbe keveredtél már út közben?**

– Szerencsére eddig mindig megúsztuk baleset nélkül. Idén a kisebb körösök szenvedtek dupla balesetet is, de nekünk a nagy körön nem volt problémánk. Mi egy igen jól összeszokott csapat vagyunk, mert aki elől megy mindig figyelmezteti a többieket, ha bármi veszély van. Ilyenek például az oszlopok, mert azt tudni kell, hogy a kerékpárutak közepére mostanában elég sok oszlopot, félkaput betettek. Ha pedig az ember országúti-val megy egy elég komoly tempót, és jön egy kanyar, azt rutinos bringásként be tudod venni gyorsan. De ha jön egy oszlop, amire nem számítasz, és telibe viszed, akkor az elég kellemetlen tud lenni. Így viszont az elől haladó mindig kiabál, hogy ha ilyen tereptárgy, kátyú, gödör jön. Őt pedig mindig cserélgetni szoktuk, aki addig a végén haladt, az megy előre. De amúgy sem szoktak problémák lenni, mert például a Balatonon végig védett úton lehet haladni. Országútra akkor kell csak kimenni, ha építenek egy szakaszt. Én egyébként is elég biztonságosan közlekedek, mert már amikor kezdtem, megvettem a sisakot. A többiek mondták, hogy majd lesz olyan, hogy egy kamion elsodor, de szerencsére még ez nem fordult elő. Esésem viszont sajnos már volt. Mikor megvettem az első becsatolós pedálot, aztán egyik leszállásnál azt hittem, már kiakasztottam a lábamat, de nem volt így, el is dőltem oldalra.

– Nemrégiben 300 kilométer fölötti kört teljesítettetek, együtt megkerülve a Balatont és a Velencei-tavat. Honnan vettétek ehhez az ötletet?

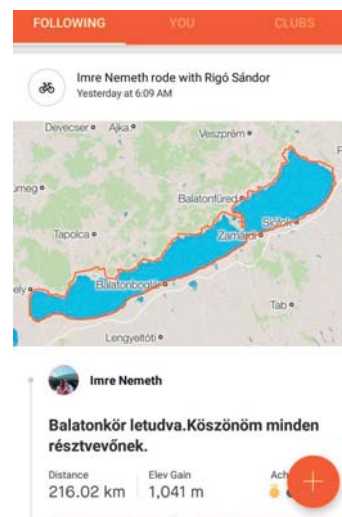
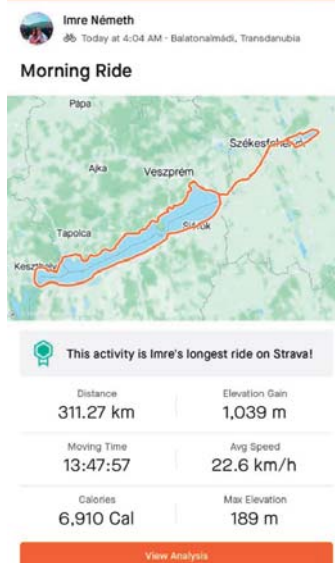
– Van a Strava nevű alkalmazás, amelyen tudjuk követni, hogy ki milyen, mekkora köröket ment. Ezen az appon van egy Tihanyi József nevű 62 éves úriember, aki minden évben 25-ször körbe tekeri a Balatont. Az ő karikái között találtuk ezt a 311 kilométereset, és akkor a csapat megegyezett, hogy ha neki sikerült, próbáljuk meg mi is. Innentől kezdve pedig ez lett számunkra a prioritás, mindannyian erre készültünk, és heten indultunk neki az útnak. Azóta is ez a leghosszabb túra, amin végig mentem. Előtte három héttel csináltam egy 246-ost, de akkor sajnos egy térsérülés miatt meg kellett állnom, és haza kellett jönnöm. De szerencsére mikor jött a 311-es nagykör, már helyre jött a térdem. Voltak szörnyűkódások, mert az ötletadó meg én készültünk rá nagyon, de a többiek részéről akadtak kétségek, hogy ez nagyon sok lesz,

„ott halunk meg”, nem biztos, hogy célba fogunk érni. De aztán mindenki ott volt az indulásnál, senki nem mondta vissza.

– Technikailag hogyan valósult meg a túra?

– Van Balatonfüreden és Balatonalmádiban is egy-egy kemping, és amelyiken éppen tudunk szállást foglalni, onnan indulunk el. Idén például Almádiból indultunk, onnan felmentünk, megkerültük a Velencei-tavat, visszatértünk, aztán végig a Balaton déli, majd északi partján. Hogyha az ember megnézi a térképen, majdnem egy nyolcast ábrázol ez a karika. Ha bármi gondod van egy ilyen úton, és elérsz egy olyan holt-pontot, hogy ki akarsz szállni, de vannak melletted csapattársak, akkor nem fogsz kiszállni. Ők adják az erőt, mondják, mit csinálj, hogyan csináld. Akár csak azzal, hogy adnak egy energiaszeletet, energiaszelét, és így túl tudsz jutni a holtpontra. Például volt, akik föladták volna már 127 kilométernél, de mondtuk neki, hogy tegyen sótablettát a vízébe, és az megoldja a problémáját.

30 kilométer után regenerálódott tőle, és végigcsinálta ő is.

– Mik a következő tervek?

– A következő terv az, hogy tömegközlekedéssel lemegyünk Pécsig, majd onnan visszatekerünk, de sajnos azt hiszem, ezen nem tudok részt venni, mert akkor éppen dolgozok. De természetesen folytatjuk ezeket a túrákat, hiszen ez már valódi szenvedély lett.

Cs. G.

„Hej, igazítsd jól a lábod”

A Kónyi Hagyományőrző és Kulturális Egyesület az idén is megrendezte a lassan hagyománnyá váló néptáncfalalkozóját. A rendezvény 2023. június 10-én 18 órakor vette kezdetét közös nyitóműsorral, ahol a Kónyi Néptáncgyűttes tagjai eljárták a kónyi verbunkot, valamint a szili karéj is színpadra került. A megnyitó keretében ünnepi beszédet mondott dr. Pető Péter, a GY-M-S megyei közgyűlés alelnöke és Kiss Miklós, a KHKE elnöke. Ezután kezdődtek a meghívott és természetesen a házigazda néptáncgyűttesek műsorai. A Kerényi György Művészeti Iskola Kónyi Néptáncsoportja somogyi és gömöri táncokat adott elő, a Kónyi Néptáncgyűttes pedig Hepehupás Szilágyosság valamint „Szeretek és amíg élek” – moldvai táncok című produkcióit mutatta be. Az este folyamán még színpadra lépett a csornai Pántlika Néptáncgyűttes ifjúsági és felnőtt csoportja, a Mosonszentmiklósi Néptáncosokért Egyesület, a Dr. Barsi Ernő Alapfokú Művészeti Iskola KÓFIC Néptáncsoportja, a kónyi Erkel Ferenc Énekkar, a Köcsögök és Dudák Néptáncgyűttes,

a Kiscserók Néptáncgyűttes és Fábrián Szabolcs. A rendezvényt táncház zárta a Rézeleje és Som Banda kíséretében.

Csodaszép és értékes autók felvonulása

Könyban járt a XIII. Mercedes-Benz Classic Csillagtúra

A Mercedes-Benz Hungária Kft. a 2023-as évben május 19. és május 21. között rendezte meg a Mercedes-Benz Classic Csillagtúrát, amelyen több mint 80 oldtimer (veterán) autó vett részt. A minden második évben megrendezett túra ezúttal a Mercedes-Benz W 113-as „Pagoda” 60 éves évfordulóját is ünnepelte. A verseny résztvevői Nyugat-Magyarország csodálatos tájait járták be, és ebben az évben először, az országhatárokat is átlépve, Ausztriába is ellátogattak. A rendezvény résztvevői a Remény a Leukémiás Gyermekekért Alapítvány munkáját anyagilag is támogatták.

A XIII. Mercedes-Benz Classic Csillagtúrára csak olyan Mercedes-Benz gyártmányú személyautóval lehetett nevezni, melyet, vagy 1993. december 31. előtt gyártottak, vagy pedig a stuttgarti Mercedes-Benz Classic Center által „Classic” besorolást nyert. Ezen kívül minden járműnek érvényes műszaki vizsgával és kötelező biztosítással is kellett rendelkeznie. A túra alapvetően nem egy szokványos gyorsasági verseny volt, hanem adott idő alatt, adott távolságot kellett a résztvevőknek teljesíteni, egymás után percenként rajtolva. Az eredeti Mercedes-Benz személyautók és tulajdonosaik 2 fős csapatokban vehettek részt a versenyen, a nevezési lap kitöltését és a nevezési díj befizetését követően.

A Csillagtúra mezőnye idén az ország nyugati felébe látogatott, ezen belül is kiemelt szerepet kapott Sopron és a Nyugat-Dunántúl kisebb települései (köztük Köny) is, illetve most először Ausztria magával ragadó tájaira is ellátogathattak a túra résztvevői, ahol ügyességi és márkatörténeti feladatokkal fűszerezve kalandozott ez a „guruló múzeum”. A két részversenyt külön értékelték, és a feladatokat vegyesen, néha egymásba ágyazva bonyolították le. Külön értékelésben vettek részt az 1956 előtt gyártott modellekkel induló résztvevők. Az egyenlő esélyek biztosítása érdekében a XIII. Mercedes-Benz Classic Csillagtúrára a versenyzők nem használhattak elektronikus navigációs rendszert, azaz GPS-t. Az idő-, és távolságméréshez megengedett volt a mechanikus és elektronikus eszközök igénybevétele, kivéve ez alól az ütemet adó műszereket. Időmérésre mobiltelefont lehetett használni, de ez a készülék semmilyen navigációs funkciót nem tartalmazhatott. A napi részeredményeket a verseny napok végén, a szállás hirdetőtábláján, a végeredményeket pedig a verseny végén, a díjkiosztót követően kifüggesztették. Ahogy tavaly, úgy idén is kiemelt támogatást kapott egy rászoruló szervezet: a Mercedes-Benz Hungaria Kft. mellett idén a résztvevők is adakoztak, minden nevezési díjból 10.000 Ft átutalásra került a Remény a Leukémiás Gyermekekért Alapítvány számlaszámára.

A verseny május 18-án csütörtökön indult Budapesten, a Pappas Auto Hunyadi úti szalonjában regisztrációval, valamint az itinerek kiosztásával. Május 19-én pénteken 8:00-8:30-ig regisztrációt tartottak a Zsámbék Driving Campben a távolról érkező résztvevőknek, amit reggeli követett, majd a megnyitó után 9 órától percenként startoltak az autók. Ezután izgalmas feladatok váltották egymást az útvonalon, majd Pannonhalmán várták a mezőnyt egy kiadós ebédre. A különleges pecsétek megtalálása és márkakereskedői találkozások izgalmas pillanatokot ígértek a mintegy 270 km hosszú útvonalon.

Községünkbe 19-én 14 és 16 óra között érkezett meg a XIII. Mercedes-Benz Classic Csillagtúra mezőnye. A gépjárművek szépen sorban, a legkisebb fennakadást sem okozva a Dózsa utcán érkeztek meg a Termelői Piac parkolójába, melyet a szervezők frissítópontnak jelöltek ki, és ehhez kérték községünk önkormányzatának segítségét. Itt rövid ideig meg is pihentek a versenyzők, az oldtimer autókat pedig megcsodálhatták és le is fotózhatták a helyi érdeklődők (A cikkhez mellékelte fotókat Domnanics Ákos készítette, és bocsátotta rendelkezésünkre). A rövid megálló után ugyanolyan rendben, ütemesen hagyták el a települést a járművek, ahogyan érkeztek. A környéken még Bezit, Fehértót és Csornát érintette a túra, majd az esti órákban érkeztek meg Sopronba, ahol az utolsó megmérettetés az idén 30 éves Mercedes-Benz Autentik Csoport szalonjában történt. 17 órától volt a befutó a soproni Fagus Hotel szállodához.

Másnap (május 20-án) a 8:45-ös rajtot követően rövidebb utazás várt a Mercedes-Benz Classic Csillagtúra indulóira, ám annál izgalmasabb helyszínen mutathatták meg ügyességüket az indulók. Ausztriai dombokon gurult a mezőny, majd az ebédet már újra itthon, Szombathelyen fogyasztották el. Az ebédet követő autóbemutató és közönségtalálkozó után Kőszegre is érintve Sopronba futottak be az oldtimerrek, ahol este díjkiosztó ünnepséget tartottak galavacsorával. (forrás: mercedes-benz.hu)

Cs. G.

Alapítvány a Deák Ferenc Iskola Diákjaiért

A Deák Ferenc Iskola Diákjaiért alapítvány évtizedek óta azon dolgozik, hogy minél jobban tudja támogatni a helyi diákokat. **Szalánczy Zsolt**, az alapítvány létrehozója ismertette az alapítvány történetét, tevékenységét:

A Deák Ferenc Iskola Diákjaiért alapítványt 2007-ben alapítottam, amikor a törvények változtak és az alapítványokat nagyobb kiterjedésben engedték megszervezni, valamint céljaikat is könnyebb lett meghatározni. Ugyan működött akkoriban is az iskolának egy alapítványa, de annak nem igazán sikerült beépülnie a köztudatba. Így aztán 2007-ben alapítványt tettem a családnak magánvagyonából a Deák Ferenc Iskola Diákjaiért, és a százezer forintos alapítókét is magam fizettem be.

A működés kicsit nehezen indult, de a 2010-es évekre szépen körvonalazódnak kezdtek a céljaink, és azok megvalósításának lehetőségei. Kezdetben ugyanis még céljainkat is nehéz volt meghatározni, de lassan ezeket is sikerül tisztázni. A célok meghatározásánál abból indultunk ki, hogy községünkben az önkormányzat nem támogatta olyan formában a jól tanuló, jól sportoló gyerekeket, mint ahogyan az a városokban addigra már megvalósult, így egyértelműen azért hoztam létre ezt az alapítványt, hogy a hozzájárulásokból és természetesen az adó 1%-okból – melyet kezdetektől fogadhatunk – támogassuk ezeket a helyi fiatalokat.

A 2010-es évek elejéig-közepéig, inkább könyvjutalmak, ajándékutalványok, kisebb-nagyobb serlegek formájában ismertük el a teljesítményeket, majd 2015-ben meg kellett újítani az alapítványokat. Úgy döntöttünk, hogy kicsit a céljainkat is átdolgozzuk. Bevettünk több új elemet, és azt mondtuk: már nem például a könyvjutalmat szeretnénk finanszírozni, hanem kifejezetten a jól tanuló, jól sportoló, kiváló munkát végző gyerekeket, valamint azt is, hogy a tanároknak, ha szükséges és ha lehetőség van rá, akkor folyóiratokat, továbbképzéseket is támogatunk. Ekkor került bele a művészeti tevékenységeknek – mivel a kónyi iskola is alapfokú művészeti iskola – például a néptánc oktatásának, a rendezvényeik szervezésének támogatása is.

Most már elmondhatom azt is, hogy ezek a tevékenységek nem csak az év végi, évről-évre jutalmazásban merülnek ki, hanem év közben folyamatos az iskola tanulóinak alapítványi támogatása. Mégpedig azért, mert év közben is vannak rendezvények, olyan szükséges dolgok, mint például az iskola udvarán lévő játékok javításának segítése, vagy versenyre menő diákoknak mez vásárlása, utazásuk támogatása. Idén a hetedik osztályosok nyertek egy tanulmányutat Budapestre a Földtani Intézetbe. Igaz, hogy maga a rendezvény ingyenes volt, de az odajutás már bonyolultabb dolog lett, hiszen 2 tanárnak, 25 gyerekkel kellett volna tömegközlekedéssel utazni Budapesten. Így ahhoz is, hozzájárult az alapítvány, hogy különbusszal tudjanak utazni. De mikroszkópok beszerzésében is segítettünk az osztályoknak. Ezeket akkor kell támogatni, mikor éppen aktuálisak, nem pedig év végén. Széles körűen, nyitottan próbáljuk megoldani azokat a problémákat, melyek szerepelnek a célkitűzéseink között.

2018 évben 136 000,-Ft-al, 2019 évben 198 000,-Ft-al, 2020 évben 407 000,-Ft-al, 2021 évben 178 000,-Ft-al, 2022 évben 180 000,-Ft-al, 2023 évben 314 000,-Ft-al támogatta az alapítvány az iskolát és diákjait.

Természetesen a legnagyobb összeget az alapítvány pénzből az év végi jutalmazás viszi el, de itt is igyekszünk a kiemelkedő teljesítményeket díjazni, a diákok mellett a jól

működő, szép eredményeket elérő közösségeket is. Ezt egy kicsit részletesebben ismertetem alapszabályunk alapján. »A gyermekek sport és szabadidős tevékenységének elősegítése: mind tárgyi eszközök beszerzésével, mind rendezvények, így táborok, fesztiválok, versenyek szervezésével.« Példának említem Tóth Zsuzsanna tanárnő kézműves táborait, amiket rendszeresen támogattunk annak idején. »A minőségi nevelő-oktató munka tárgyi feltételeinek biztosítása: kiadványok, oktatási segédanyagok, technikai berendezések beszerzésével.« Ilyenek a már említett mikroszkópok is, de a tanárok támogatása is. »Az oktatásban eredményesen résztvevő tanulók és felkészítő pedagógusaik részére teljesítményhez igazodó juttatási és ösztönző rendszert alakít ki.« Ez abban a formában működik, hogy mi inkább a végeredményt látjuk, nem pedig folyamatában ösztönözzük a tevékenységeket, ezt a munkát az iskola végzi. »A kiemelkedően teljesítő tanulók jutalmazásával és az ő felkészítésükben résztvevő tanárok munkájának elismerésével.« A kiváló tanuló plakettet minden évben annyi gyerek kapja meg, ahány éppen kiérdemelte, ha egy, akkor egy, ha három, akkor három. Szerencsére hosszú idő óta minden esztendőben adhatunk át ilyen elismerést. »A természetes és az épített környezet védelmére való nevelés, oktatás és az ezzel kapcsolatos programok, rendezvények szervezése.« Ezen belül már nem egyszer szervezett a gyerekeknek a Tündér-tó Vadásztársaság, vagy a hivatásos vadász előadás-sorozatot elsősorban a környezetvédelemről, ami nagyon érdekelt a tanulókat. Ezek a legfontosabb tevékenységi körei az alapítványnak. Ezt csináljuk és ezzel szeretnénk a jövőben is foglalkozni.

Az alapítvány magánfelajánlásokat is kap, de a legnagyobb bevételi forrás az adó 1%-a. Adószámunk:18985287-1-08. Az adószámot megtalálják minden évben az iskola honlapján is. Én azt mondom, minden évben igen szépen kapunk támogatást, és mivel a kuratórium tagjai (Horváth István elnök, Horváthné Gáli Tímea, Rasztovich András) ingyen, de szívvel és lélekkel végzik a munkájukat, az ide befolyó pénzt az utolsó fillérig a kónyi tanulókra tudjuk költeni.

Cs. G.

többen foglalkoztak a gyerekekkel: többek között Tóth Sándor, Szabó Vince. Az viszont nagyon jó döntésnek bizonyult, hogy 1990-ben az alapoktól indultunk el, és egy olyan csapatot építettünk fel, amivel később a megyei I-ig jutottunk el.

Horváth Ákos: Ennek a csapatnak az alapjait a későbbi bajnokság csapat edzője, Milus Imi bá tette le, amikor még az elhíresült Tocsik-kupában szerepeltünk általános iskolásként. Ebből a csapatból jónéhányan felkerültünk végül a nagycsapatba. Akkor két-három korosztályt fogott át, amik azért elég közel voltak egymáshoz. A Tocsik-kupa a csornai és környékbeli iskolák nagypályás bajnoksága volt, innen léptünk át később a kónyi ifibe, és onnan indult a sikertörténet, aminek a végeredménye az lett, hogy első bajnokság csapatát ünnepelhetted a település. Ebben a kérdésben egyébként voltak ellentétek, mert voltak, akik azt mondták, hogy ez Kóny történetének első bajnokságata, mások szerint viszont már volt. Ebben végül egység nem született, mert azt nem tudták megmondani, mikor is nyert Kóny korábban bajnokságot.

Máté Lénárd: Erről sem írásos bizonyíték, se fotó nem került elő, inkább csak ilyen bementés volt, szóval elméletileg mi voltunk az első bajnokság csapat a település történetében. Visszakanyarodva ahhoz, amit Ákos mondott, igaz, hogy több korosztályt gyűjtöttek össze, de azért 5 éven belül volt mindenki. Horváth Imre, Horváth Róbert, Czige János és jómagam voltunk a legfiatalabbak, és nálunk úgy kezdődött, hogy hetedik éves korunkban próbálták meg minket a Kóny SE közelébe vinni. Akkor még nem bajnoksági inkább csak iskolai szinten. Arra is emlékszem, hogy az én korosztályomnak Kiss Ödön bácsi volt a – mondjuk úgy – edzője, ő állt mellettünk. Lényegében iskolai sportkört vezetett, és 13 éves voltam, amikor indítványozta, hogy igazoljunk a Kóny SE-hez. Mikor ez megtörtént, akkor Kónyban három csapat lett. Ezután jött egyfajta egyesítés, mert az akkori első csapat kissé megrogyott, úgyhogy erős fiatalításba kezdtek. Imi bá lényegében a két csapatból gyúrta össze végül a bajnokság csapatot, és meg merte lépni ezt a komoly fiatalítást, hiszen már a bajnokság megnyerése előtti évben is beberakott minket, 16-17 éveseket az első csapatba.

Horváth Ákos: Volt a nagycsapat, abban az öregek, volt tartalék, és egy ificsapat, ezek mind külön bajnokságban játszottak. Mikor az idősebbek – közöttük 6-7 csornai – kiléptek a nagycsapatból, akkor lett a harmadik számú csapatból második, az addigi másodikból meg első és megkezdődött a közös munka. Ki is volt tűzve a cél, hogy meg kell nyernünk a bajnokságot. Ezt nagyon simán meg is tettük.

Milus Imre: A gyerekek edzését általában úgy kezeltem, hogy minden egyes gyakorlatnál elmagyaráztam nekik, mi miért van. Kiseb korban még könnyebb volt, mert játékos feladatokat találtam ki, de ezzel megkapták egy felnőtt fizikai terhelését. Többféle gyakorlatot saját magam találtam ki, de az edzéselméleti könyvekben is benne van, hogy a gyerekekkel mit hogyan kell csinálni. Előbb-utóbb hozzászoktak ehhez, és előfordult, hogy ők maguk jelentkeztek, nem is mi mentünk oda a hetedik-nyolcadikos gyerekekhez. Soha nem mondtam senkinek, hogy ne jöjjön edzésre. Ha valakiben nem volt elég tehetőség, de megvolt benne az akarat, én annak is nagyon örültem. Egy idő után úgyis magától rájött arra, hogy ez neki nem megy, de én nem mondtam senkinek, hogy húzzon innen.

Amikor 1995-ben átvettem a nagycsapatot, az akkor még aktív öregebb játékosok lassan abbahagyták a futballt. Azt mondták, ilyen alacsony szinten túl komolyan és sokat dolgozunk, ezt pedig ők már nem vállalják. Én először nem akartam a gyerekeket otthagyni, de mikor láttam, hogy van bennük kraft, elváltam, ők pedig jöttek velem. Ami bennük volt, azt ki is hoztuk, hiszen a zömük 16-17-18 évesen ifistaként már sok meccset lejátszott. Az is sokat számított, hogy 30-40 játékos volt, akikből 20-25 mindig ott volt edzésen. Időnként pedig a tartalékokat is edzettem, hogy lássák, ők is fontosak, és ezt értékelték is.

Horváth Ákos: Az edzésátogatás példás volt, edzést nem hagyott ki senki. Nem volt az, hogy buliban voltam, fáradt vagyok, tanulnom kell, csajozni megyek, sörözni, borozni, nincs kedvem, bármi. Egyébként ezeket a dolgokat is együtt végeztük hétvégente, hol meccs előtt, hol meccs után. Ez az összetartás sokat számított a csapatnak a bajnokság megnyerésében.

Máté Lénárd: Igen, ez így volt, aki hiányzott edzésről, az vasárnap nagy eséllyel nem játszott. De nem is akart senki hiányozni.

Horváth Ákos: Nem úgy volt, mint mostanában, hogy minek menjek edzésre, úgyis játszom.

Máté Lénárd: Ott van a Kerék-tó Vendéglőben a tabló, látható rajta vagy két csapatnyi játékos. Megjegyezném, Lukács László sajnos nem szerepel a tablón, pedig ő is tagja volt a csapatnak. De az látszik rajta, hogy hatalmas volt a keret, és aki azon a tablón szerepel, az, ha csak 20 percek is, de játszott a felnőtt csapatban. Az átlag nézőszámunk minimum 200-250 volt, de lehet keveset is mondok. Ez pedig nagy szónak számított, mert akkoriban például egy ETO-meccsen voltak mondjuk 340-en. Ehhez képest a falusi meccs talán jobban érdekelt az embereket, mint egy NB1-es, mert ide kötődésük volt. A szurkolók fele idegenbe is elkísért bennünket. A szomszéd települések elleni meccseken, egy Kóny-Enese, Kóny-Markota, Kóny-Györsövényház rangadón még nagyobb volt az érdeklődés.

Milus Imre: Általában 250-300 néző előtt játszottunk, ennyit jelentett az, hogy a csapat 80%-a helyi volt. Csak egy-két csornai játékos hoztuk ide azzal a céllal, hogy a csapatban legyen meg a rutin is. Ha valamit el akar érni az ember, nem elég csak a fiatal játékosokra támaszkodni, mert nekik meg kell érni arra, hogy úgy tudják követni az edző kívánságait, mint a rutinosabbak. E játékosok idehozatalában nagy segítség volt az akkori vezetőség: Rasztovich András, Tóth Ferenc, Kovács Ferenc.

Máté Lénárd: A vezetőség szempontjából is nagyon egyben volt ez a csapat. Meghatározó volt az elnök Tóth Ferenc személye, valamint Kovács Ferenc szakosztály elnök is. Ő volt az, aki teljes mellszélességgel mellettünk állt, mindenben keresztülvitt mindent. Mellette persze még volt 10 ember, de akár 20-at is fel lehetne sorolni, aki támogatta ilyen-olyan formában a csapatot.

Horváth Ákos: De az önkormányzat és falu közössége is mellénk állt. Akkor vezették be a pártolói tagsági jegyet, amit néhány ezer forintért lehetett venni, és azzal bárki támogathatta az SE-t, és nem kellett kalapolni, hogy vegyenek az emberek, jöttek maguktól.

Máté Lénárd: A régi focipályán azért még sokkal rosszabb körülmények között játszottunk, mert a vakondok igen szerették azt a pályát. Előfordult, hogy szombaton Imi bá ment ki megnézni, mi a helyzet, vitte a gereblyét, és elsimított állítása szerint 350 vakondtúrást. Aztán jött vasárnap is még a biztonság kedvéért, addigra lett újabb 250.

Milus Imre: A bajnokság megnyerése előtt nem sokkal nyílt meg Ostffyasszonyfán a versenypálya. Kikönyörögtem Aller Imrétől, hogy adjon egy kis pénzt, én meg a TSZ-től elkértem a buszt, hogy vigyen el bennünket. Így aztán egy napos programot csináltunk a versenypályán, mert akkor volt a német 600 köbcentisek Moto GP futama. Mivel a cégemen keresztül dolgoztam a pálya a tulajdonosának, jóba is lettem vele, így ingyen bejutottunk. Igaz, hogy ez apróság csak, de ezelőtt 30 évvel egy falusi gyereknek nagy élmény volt, és segített összekovácsolni a csapatot. **Egyébként a focin kívül is jó haverok voltak.** Akkoriban Gyömörén volt menő diszko, oda jártak, én meg ütöttem-vágtam őket, hogy miért kell minden szombaton oda menni, mikor vasárnap futballozunk. „Imi bácsi, ne aggódjon, nem lesz semmi gond” – mondta mindig Ákos. Ő volt a vezér közöttük, de rendben is tartotta őket. Persze nem mondom, hogy nem ittak meg egy-két sört, de vasárnap mindig normálisan jelentek meg. Fialatok voltak, miért ne mentek volna, csak én féltettem nagyon a csapatomat. A rendet, a fegyelmet mindig megköveteltem, ennek ellenére nagyon szerettek a játékosaim.

Horváth Ákos: Azon a meccsen, amelyiken biztossá vált, hogy megnyertük a bajnokságot, már ki voltak rakva a pezsgők, elő volt készítve a bulihangulat, a zene, szóval minden. Rábacsanakkal játszottunk, és úgy jöttek ide, hogy nem voltak meg 11-en, így csak 10-en álltak ki ellenünk. Ennek ellenére, már 2-0-ra vezettek a szünetben. Az öreg Kovács Feri erre visszavitetett mindent, elpakoltak. Az öltöző zengett Milus Imre tolmácsolásában, majd ennek eredményeképp a 70-ik perctől már 5-2-re vezettünk... és akkor vissza is került minden a helyére.

Máté Lénárd: Ezután a meccs után tett egy olyan kijelentést Imi bá, hogy a következő

fordulóban, Bodonhelyen, mindenki megmondhatja, milyen poszton szeretne játszani az adott meccsen, ő pedig mindenkit odarak. Természetesen a hátvédek csatárok akartak lenni, a csatárok középpályások, és így tovább. Ott is úgy volt, hogy a Bodonhely a 60. percben vezetett 1-0-ra, és akkor mondta, hogy innentől álljunk úgy, ahogy ő akarja. Ki is egyenlítettünk, de az is valahol a csapat összetartását segítette elő, hogy egy ilyen meg mert lépni.

Milus Imre: Mikor megnyertük a bajnokságot, az utolsó meccsen, arra már nem is emlékszem, kivel játszottunk, az összes játékos zöld-fehérré festette a haját, Csonka Géza meg még a bajszát is (A csapat mezének színe zöld-fehér volt. A szerk). Az önkormányzat megvendégelte a csapatot meg a falut, és körülbelül ezer ember volt kinn azon a mérkőzésen, ahol osztották ki az érmeket. Jó érzés volt, hogy ennyire mögénk állt a falu. Azért is felejthetetlen élmény volt ez nekem és a játékosoknak, mert mi tudtuk, honnét indulunk. Magasabb szinten lévő edzők, vezetők is azt mondták, hogy ilyen nincs, pedig van, csak meg kell találni hozzá a kulcsot, hogyan lehet megcsinálni ezt egy kisebb faluban is.

Máté Lénárd: Ez a csapat jelentette aztán az alapját a következő 10 évnek. Azt mindenkinek el kell ismerni, hogy nem szerepelt rosszul utána sem a csapat.

Milus Imre: Mikor 2000-ben felkerültünk megyei I-be, én abba hagytam az edzősködést, mivel a munkahelyi kötelezettségeim miatt nem tudtam tovább csinálni. Pedig már látom, érdemes lett volna folytatnom, mert akkor talán nem kerül ide a kónyi futball, ahol most van. Gyerek akkor is volt, most is van, csak azokat rá is kell bírni a focira. Mi pedig rá tudtuk bírni őket arra, hogy a foglalkozásokra jöjjenek el, kicsit vegyék komolyan. Aztán felnőtt szintre vezettük őket és ott is finoman lehetett őket irányítani. Azt nagy büszkeséggel, nyugodtan elmondhatom, hogy 6-7 éven keresztül 15-20-30 ember járt az edzésekre. **Szóval meg tudtuk mozgatni a fiatalokat** és azért is tudtuk megnyerni a körzeti bajnokságot, mert azokra a játékosokra építettem, akikkel gyerekként elkezdtem.

Horváth Ákos: Ez a csapat aztán tovább vitte a jó eredményeket a megyei II. osztályba is, és ott egy-két év múlva a második helyen végeztünk, de az első négy-ötben mindig benne voltunk. Második helyezettként felkértek minket az első osztályú szereplésre, és igazából ott is kiharcoltuk a bennmaradást. De akkor átvettek Veszprém megyéből három csapatot és a mi csoportunkból így többen estek ki, így minket is kiejtettek. Megjegyzem, hogy közülük ketten fél év múlva vissza is léptek, de ez már rajtunk nem segített.

Milus Imre: A megye I-ben Árpási Csaba vezetésével sajnos 6 vereség jött zsinórban. Érdekes, hogy ő nem bírt velük, nem tudom miért, mert nem ismertem a módszereit. Ekkor Aller Imre és Kovács Feri eljöttek hozzám, hogy ne tolják ki velük, vegyem vissza a csapatot. Végül így is tettem, és három edzés után nyertünk sorozatban 5 meccset. Ez nem véletlen volt, végig benne volt a gyerekekben ez a tudás, és év végén 13. helyen végeztünk a 16 csapatból.

Én mondtam a gyerekeknek: bennmaradtunk, jövőre egy jó nyári felkészüléssel az első 10-ben is lehetünk. És akkor Kónynak évekig megye I osztályú csapata lett volna, de kiejtettek bennünket. Mi aztán akkor a Kovács Ferivel elmentünk ám mindenhová, de végül azt mondták, ha befogjuk a szánkat, akkor kapunk mindent, amit kérünk. Kaptunk 15-20 labdát, hálót, teljes pályafelszerelést. De ez akkor is nagyon rosszul esett, meg a játékosokkal szemben sem volt fair.

Utánam két győri edző is volt, meg egy ideig Kiss Ödön is, de ők is arra a csapatra alapoztak, mit én összeraktam. Azokból a játékosokból, akik velem kezdték az általános iskolában, majd jöttek a felnőtt csapatba is, heten játszottak később magasabb szinten (megyei I. NB III.) A 73-as születésű Rónai Tibor, 74-es Takács Ferenc, és Molnár Tamás, a 75-ös Horváth Ákos, a 81-es Horváth Imi, a 88-as Kiss Miklós, és Szabados Dániel, a Győri Dózsában játszó Rónai kivételével mind Csornán játszottak és az én „iskolámból” nevelkedtek ki.

Horváth Ákos: Miután kiejtettek minket, egyre többen elvégeztük a középiskolát, főiskolát, dolgozni kezdtünk, és a foci egyre inkább háttérbe szorult. Innen indult aztán a folyamatos leépülés. Volt még egy-két jó év a megye II-ben, de sorra öregedett ki a társaság.

Horváth Ákos: Ennek a csapatnak a magja, 6-7 ember (Lukács László, Illés Attila, Kovács Ferenc, Czige János, Máté Lénárd, és én Horváth Ákos), cirka 20 évvel később az öregfiúk bajnokságot nyert csapatnak az alapját is képezte, úgyhogy ez lényegében kétszeres bajnokcsapat.

Milus Imre: A futballal felhagytam, én már csak néző vagyok. Kónyba is ki szoktam menni egy ideig, de már 3-4 éve nem voltam. 70 éves vagyok, így már nem érzem, hogy ezzel kellene foglalkoznom, bár néha meg-megmozdul bennem valami. 4 évvel ezelőtt majdnem megfűzött Aller Imre polgármester, és nem sokon múlt. De mondtam neki, hogy inkább nem, mert igen sok lemondással jár. Egészen más a mostani társaság, mert akikkel akkor voltam, én kezdtem, én motiváltam őket. Nem tudom, most hogyan van, vagy hogyan nincsen, de túl jó nem lehet, ha állandóan vereségeket szenvednek.

Cs G.

A VII. Kónyi Táncdalfesztivál

Kónyi Község Önkormányzata 2023. július 8-án szervezte meg a VII. Kónyi Táncdalfesztivált. A rendezvény, mely 2015-ben váltotta fel az akkorra már gyenge érdeklődéssel kísért Kónyi Könyűzenei Fesztivált, hamar közkedvelt lett a helyiek és a környékeliek körében is. Ez így is maradt 2019-ig, ám sajnos 2020-ban a pandémia miatt nem tudtuk megtartani, 2021-ben a Faluappal összevonva szerveztük meg még az előző évi rendezvényre szerződött előadókkal, 2022-ben pedig szerényebb változatát valósítottuk meg Táncdalfesztivál-Bál néven. Idén azonban visszatértünk a hagyományos formátumhoz, és bízunk benne, hogy minden vendégünk meg fogja találni a számára megfelelő programot, kedves előadót!

A VII. Kónyi Táncdalfesztivál első fellépője **Pintér Timi** volt, aki a nagy múltú Zeneexpressz és a Trimédió csoport tagja, a Zenebutik Tv és Muzsika Tv állandó szereplője és a Buliparádé műsorvezetője. Hosszú évek óta a Debreceni Csokonai Nemzeti Színház zenei társulatának művésze. 2018-ban jelent meg első önálló nagylemeze *Mulassunk, mulassunk!* címmel! Repertoárjában a saját pop, lírai és magyaros

mulatós dalok mellett számos közkedvelt retró, tánczene és operett szerepel saját feldolgozásban. Saját dalait Subecz Tamással karöltve írja, hangszereli, és ezekből számos klipet készített, melyek megtekinthetők a hivatalos YouTube-csatornáján. **Pintér Timi** csodálatos hangján előadott népszerű slágerekkel háromnegyed órán át szórakoztatta a szépen gyülekező közönséget.

Őt követte a magyar mulatós zene egyik legnagyobb sztárja, **Márió** a harmonikás, aki műsoraival bejárta már az egész országot és határon túl is sikereket aratott. Kónyban is már többször lépett fel majálison, táncdalfesztiválon, és ezek mindig kiemelkedően népszerű részei voltak a rendezvénynek. Közönségének a lelkesedését, közvetlenségének és zenei tehetségének egyaránt köszönheti. Ízig-vérig zenész, amit minden alkalommal bizonyít, hiszen harmonikájával mindig kiváló hangulatot varázsol. Így történt ez rendezvényünkön is, ahol a

legismertebb dalaiból és klasszikus mulatós slágereiből adott elő.

A VII. Kónyi Táncdalfesztivál önkormányzat által szervezett részének záróprodukciója **A Két Zsvány** élő nagykoncertje volt. A két népszerű zenész és társaik ezen a koncerten is tudásuk legjavát adva, a tőlük megszokott magas színvonalon szórakoztatták a közönséget, ahogy teszik azt már 15 éve itthon és külföldön egyaránt. A műsoruk 1 teljes óra volt, amelyben végig élő ének szólt és teljesen élő zenei alap kísért. A műsor az első hangtól az utolsóig a legnagyobb magyar mulatós és retro slágereket tartalmazta, és az együtt bulizás, igazi koncerthangulat jellemezte. A színpadon a televízióból ismert kosztümben voltak láthatóak, melyet a Herczeg Empire Divatház készített számukra. Hangszereik kivétel nélkül milliós értékű mesterhangszerek az Amerikai Egyesült Államokból, ahol egyébként 12 éve minden évben rendszeresen koncerteznek. (New York, Miami, Los Angeles, San Diego stb.) A fesztivál programját a Kerék-tó Vendéglő szervezésében „**Sudi-bál**” követte.

Cs. G.

Videóklipet forgattak a Tájházban

Dömötör Tamás Kissudi: A „kónyi nóta” feldolgozása

Településünk Tájházába gyakran látogatnak óvodás, iskolás csoportok, akiket általában Enzsöl Imréné Piri néni kalauzol az épületben. De már esküvői fotózásoknak is volt színhelye a Tájház és a Kulturális és Hagyományörző Egyesület hivatalos fényképei is ott készültek. Olyanra azonban még nem volt példa a Tájház történetében, amire 2023. május 6-án: videóklipet forgattak az udvaron. **Dömötör Tamás Kissudi** első klipjét forgatta Kónyban, és ennek egyik helyszínéül a Tájházat választotta. Ezen kívül egyébként dolgozott még a stáb a Szent Mihály Plébániatemplom előtt (ahol

búcsúkor a helyi fiatalok hagyományosan eljárják a Kónyi verbunkot) és a Hanyban is. Ennek oka pedig, hogy a zenész kifejezetten kónyi helyszíneken forgatott, az volt, hogy a **Kónyi nótát** dolgozta fel mulatós stílusban. Magában a dalban **Greznár Zoltán** és **Zenekara**, míg a klip elkészítésében közreműködött: **Mohácsi László**-**Mohafilm**, **Karikó Balázs**, **Z-Stúdió** **Horváth Zsolt**, **Kónyi Község Önkormányzata**, **Kónyi Hagyományörző és Kulturális Egyesület**, **Greznár Zoltán** és **Zenekara**, **Győri Ördöglovások** **Ludikár Tamás**, **Veszkényi Lovas Egyesület** **Nyerges**

Feri, **Babilon Étterem** **Enese**, **Varga László**, **Soós Árpád**, **Szalai Attila**.

A rendkívül hangulatos és településünkről igen szép képet mutató videóklip már megtekinthető az interneten.

Cs. G.

Könyiak sakk sikerei

Csonka Borisz

Községünkben a különböző sportok mindig is nagy népszerűségnek örvendtek, gondoljunk csak az egykori kézilabda- vagy a lapunkban is megidézett labdarúgó sikerekre. A szellemi sportok eddig nem voltak túl jellemzőek, az elmúlt időszakban azonban két ifjú sakkozó is országosan kiemelkedő eredményeket ért el. Lapunknak elsőként a 8 éves **Csonka Borisz** és édesanyja, Csonka-Varga Dóra nyilatkozott.

– **Mikor és hogyan kezdte sakkolni?**

– **Csonka Borisz:** A mamámnál megtanultam azt, hogyan kell lépni a bábukkal, utána pedig többen is mondták, hogy milyen tehetséges vagyok, ezért szüleim elkezdtek taníttatni.

– **Csonka-Varga Dóra:** A férjem, dr. Csonka Tibor bátyja tanult sakkolni, és versenyzett is gyermekkorában. Így anyósoméknál volt sakkasztal, Borisz ott látott először ilyenent. Anyósom aztán játszott is vele, de ő csak a lépéseket tanította meg neki. Később édesanyám férje is játszott Borisszal, és ő mondta, hogy nagyon jó lépései és meglátásai vannak, ezért taníttatni kellene. Ekkor nagycsoportos volt. El is vittük egy sakk táborba a csornai Rákócziába, és ott a táborvezető szólt nekünk, hogy szeretné tanítani Boriszt, mivel ő is nagyon ügyesnek találta.

– **Miért szeretsz sakkolni?**

– **Cs. B.:** Nagyon jól lehet gondolkodni, vannak benne gondolkodtató lépések, ez fogott meg igazán.

– **Hány lépést tudsz előre gondolkodni?**

– **Cs. B.:** Kettő-három lépéssel látok előre.

– **Milyen versenyeredmények születtek az utóbbi időben?**

– **Cs. B.:** Voltam első is, voltam második és ötödik is.

– **Cs-V. D.:** A legjobb eredmények az idei diákolimpián születtek. A megyei versenyt megnyerte, majd az országoson ötödik lett. Ott is nagyon jól szerepelt, lehetett volna akár első is, de aztán elfáradt vagy elnézett valamit, így az utolsó meccset elvesztve lett

ötödik. Ezt követően elvittük egy olimpiai reménységek tornájára, ami Budapesten volt a testnevelési egyetemen, ezen pedig a harmadik helyet szerezte meg, de itt az utolsó meccsen múlt a győzelem. Jelenleg ezek a legjobb eredményei.

– **Hogyan zajlik egy ilyen verseny?**

– **Cs. B.:** Nekem legtöbbször svájci rendszerű versenyeim vannak.

– **Pontosan mi az a svájci rendszer?**

– **Cs. B.:** Sorban vannak a táblák, és aki a legjobban játszik, mindig az kerül az első táblához.

– **Cs-V. D.:** Van, mondjuk, tíz tábla, és mivel az első körben nem tudják még, ki a legjobb, a nemzetközi pontszámok alapján sorolják be a versenyzőket, bár Borisznak egyelőre nincs ilyenje. Aztán van egy sorsolás, majd a második játszmatól kezdve, aki jól szerepelt, az előrébb kerül. Az a legjobb, aki az egyes asztalnál játszik. Vannak úgynevezett rapid játszmák, ahol játékosonként 15 percnyi idő van, a diákolimpián is így volt. De a kisgyerekek általában ilyeneket játszanak.

– **Cs. B.:** De van olyan is, amikor 20 percünk van.

– **Cs-V. D.:** Az országos bajnokságon másfél-másfél órás összecsapások voltak, és írni kellett lépésenként a játszmákat is. Általában játszalapokat vezetnek, amin szerepel minden lépés, és ez alapján később is le tudják játszani a meccseket, de használnak már digitális táblákat is, ahol már írni sem kell a lépéseket. Ezeket online is tudja követni bárki. Volt, hogy csak egy játék volt egy nap, de olyan is, hogy reggel és délután is játszottak egyet.

– **Hogyan szoktál készülni egy versenyre?**

– **Cs. B.:** Feladványokat szoktam megoldani, pár meccset végigjátszok.

– **Cs-V. D.:** Vannak kifejezetten gyermekeknek szóló könyvek, amikben különböző feladványok találhatóak. Megadnak egy állást, és mellé van írva, hogy például fehér két lépésből mattot ad. Ezeket fel kell rakni táblára, és megtalálni a legjobb lépéseket. De van a lichess vagy a chess.com, amik online sakkprogramok. Ezek az

egész világból lehet sakkpartnert találni, velük játszatsz, de itt is vannak feladványok, ezeken remekül lehet gyakorolni. Viszont Boriszról azt mondják, hogy nagyon tehetséges, de gyakorolni túlzottan nem szeret, inkább játszani. De játszani is akkor szeret, ha győz. Mondjuk az öcsémet még nem tudta megverni, mert ő most is igen jól játszik.

– **Cs. B.:** Egyszer azért már öt is sikerült megvernem, amikor a mamánál játszottunk!

– **Cs-V. D.:** Az apját, és engem viszont mindig megver, igaz, én csak a lépéseket ismerem, az előre gondolkodás kevésbé megy.

– **Mi lesz a következő megmérettetés?**

– **Cs. B.:** Ezt még nem tudom.

– **Cs-V. D.:** Eredetileg úgy volt, hogy Borisz megy egy nem hivatalos Európa Bajnokságra. Ez aztán mégsem jött össze, mert a legutolsó országos versenyén, mely egy hetes torna volt Bükön, nem szerepelt annyira jól. Ide Borisz korosztályának 10 legjobb játékosa kapott meghívást. Azt gondoltuk, mivel az országos diákolimpiát és az olimpiai reménységek tornáját is hajszál híján megnyerte, hogy ezen a büki versenyen már győzelmet tud aratni. Az edzője is nagyon támogatta ebben, de végül csak a nyolcadik lett a tizből. Ezért úgy döntöttünk, mégse visszük erre az európai versenyre, majd később próbálkozunk ezzel. Jövőre valószínűleg amúgy sem fog ilyen eredményeket elérni mint idén, mert korcsoportot fog váltani a 10 év alattiak közé. Borisz most lesz 8 éves, és eddig az U8 korcsoportban ő volt a legidősebb. Jövőre viszont a 10 évesekkel fog versenyezni, ami sokkal nehezebb lesz. Jelenleg Lamik János sakkedző jár hozzá hetente egyszer, de csüörtökönként csapatban online edzése is van. Itt elemzéseket csinálnak, majd csapattársaival házibajnokságon vesznek részt. Gyakran jön hozzá Csidey Csongor is, vele is sakkolnak, vagy ha valami verseny van, megbeszéljük, mire kell figyelni.

Csidey Csongor országos III. helyezett

A 18 éves **Csidey Csongor** nemcsak a fiatal sakkozók mentorálásában jeleskedik, hanem maga is kiemelkedő tehetséget és eredményeket mutatott fel az elmúlt években, úgy megyei, mint országos szinten. Épp ezért őt is megkérdeztük a népszerű szellemi sportban elért sikerekről és nehézségekről.

– **Elsőként azt kérdezzük, milyen iskolába jártál, mit tanulsz jelenleg?**

– Általános iskolába Csornára jártam a Rákóczi (II. Rákóczi Ferenc Óvoda és Általános Iskola), onnan hatodikban átmentem Győrbe, a Czuczorba (Czuczor Gergely Bencés Gimnázium és Kollégium), ahol most fogok érettségizni. Eddig úgy voltam vele, hogy informatikusnak, programozónak fogok tanulni, de most, hogy tizenkettedikbe megyek, kicsit elbizonytalanodtam abban, mit is szeretnék csinálni.

– **Hogyan, mikor kezdtél el érdeklődni a sakk iránt?**

– Az általános iskola ötödik vagy hatodik osztályába jártam, és sokszor „zárós” voltam, mert anyáék csak későn értek haza a munkából. Ilyenkor gyakran öt óráig ott maradtam az iskolában. Egyszer éppen unatkoztam, és hallottam, hogy van sakk szakkör, így azt gondoltam, bemegyek és megnézem.

– **Ekkor tanultál meg sakkozni?**

– Nem, régebben néha még papámmal (Kertai Imrével) sakkozgattam, de csak ennyi volt. Éppen csak a szabályokat, lépéseket tanultam meg tőle, de már akkor is érdekelt és izgalmasnak tűnt. Így hát bementem arra a szakkörre, és már az első óra után mondta a tanár, hogy nagyon tehetséges vagyok, és szívesen látnak legközelebb is. Igazából itt kezdődött minden. Később elvitt egy megyei versenyre, ahol elég jól sikerült teljesítenem, így elkezdtem komolyabban foglalkozni a sakkal.

– **Jelenleg ki az edződ és hol versenyzel?**

– Az edzőm most Finszter Máté, aki a győri Széchenyi Egyetem csapatában a csapatátársam is. Velük most sikerült feljutnunk az

NBI-be. Mátéval heti egy-két alkalommal szoktunk edzeni, főleg versenyek előtt készített fel. Régebben egyébként több edzésem volt vele, most a nyáron azonban egy kicsit pihentetem a sakkozást.

– **Milyen kiemelkedő ifjúsági eredményeket sikerült elérned?**

– Talán a legjobb ifjúsági eredményemnek az országos harmadik helyet mondanám. Ezt két éve Egerben sikerült elérnem. Egész jó versenyem volt, bár sajnos a legerősebb ellenfeleim nem jöttek el, közülük ugyanis többen lebetegedtek, és akkor még COVID-járvány volt, amitől félték az emberek. De így is elég erős mezőny gyűlt össze, és jól is tudtam teljesíteni. Idén pedig a diákolimpián lettem holtversenyben lényegében harmadik helyezett. Minden pontom ugyanannyi volt, mint a harmadiknak, de a balszerencsés sorsolás miatt csak negyediknek hoztak ki. A régebbi eredményeim közül, amire még nagyon büszke vagyok, az egy ausztriai verseny volt, 13 éves koromban. Ez egy rapid torna volt, ahol egy meccsre hat perct kaptunk. Itt sikerült nyernem az U19-es korosztályban. Egy másik ausztriai versenyt is megnyertem később, oda nagyon jó volt visszamenni következő évben, mert már úgy ismertek, hogy én vagyok a címvédő. Majdnem sikerült is megvédenem a címet, de sajnos pont az utolsó játszmát elvesztettem.

– **Hogyan, mennyit kell készülni egy ilyen komolyabb megmérettetésre?**

– Általában a verseny előtti héten készülök komolyabban. Megszoktam nézni az ellenfeleimet, ha például én tizenötödik vagyok a ranglistán, akkor az előttem lévő tizennégyet tanulmányozom. Kielemezem, hogyan játszanak, milyen játékművészetük van, mennyire aktívak mostanában, szokásuk-e, hogy változtatnak a stratégiájukon. Ezekre készülök fel elméletben.

– **Most még ifjúsági versenyző vagy?**

– Igen, és még jövőre is az leszek. A diákolimpián még indulhatok, az országosban viszont nem vagyok ennyire biztos. Már idén is bonyolult volt a helyzet, mert a legjobb tízet hívták meg, köztük engem is, de végül nem mentem el. Jövőre talán még tudok indulni ott is. Minden évben rendeznek

rapid országos versenyt Ajkán, ez viszont már nem korosztályos, hanem az egész ország legjobbjai szerepelnek ott, felnőttekkel együtt. Itt még nem tudtam annyira elől végezni, a legjobb eredményem a 70. hely környéke volt, de azért ott is sikerült néhány szép játszmát alkotnom.

– **Csonka Borisz említette, hogy neki is segítesz, ez hogyan történik?**

– Általában heti egy órában oktatom, bár régebben ez heti kettő volt. Meg szoktam tőle kérdezni, milyen nehézségei vannak. Például mikor olyan hosszú versenye volt, mint az Olimpiai Reménységek Tornája, akkor elmondtam neki, hogy az idejét hogyan ossza be, figyeljen az ellenfelekre, és ne egyből lépjen, mert nagyon sok ideje van. De egymás ellen is szoktunk gyakorló partikat játszani, és ha valami rosszat lép, akkor megbeszéljük, miért is lehetett az rossz. Addig beszélünk róla, míg rá nem sikerül vezetnem a válasza, és így próbálom fejleszteni. Régebben Csornán az előző iskolámban is oktattam egy csoportot, de most éppen nincs ilyen. Egyébként el tudom képzelni, hogy a későbbiekben is foglalkozzam ezzel az egyetem mellett, mert már szereztam tapasztalatot a sakkoktatás terén.

– **Mik a jövőbeli terveid a sakkal?**

– Igazából az a tervem, hogy várok a következő diákolimpiáig, és ott meglátjuk, meddig tudok eljutni, fejlődni. Ha elérek egy bizonyos szintet, akkor mindenképpen folytatni fogom, de ha nem, akkor viszont kérdésesebb a helyzet. A versenyzés nagyon sok pénzbe kerül (nevezési díjak, utazás-, szállásköltség), és bár az egyetem néha segít ebben, de nem finanszírozza a teljes versenyt. Így ha nem érek el egy szintet, akkor nem biztos, hogy megéri annyi időt és pénzt áldozni rá.

Csikai Gábor

33. KÓNYI FALUNAP

2023. AUGUSZTUS 12.
/szombat/

KERÉK-TÓ SZABADIDŐKÖZPONT

7:00 Zenés ébresztő

8:00 Bika-kupa kispályás labdarúgótorna

10:00 Kiállításmegnyitó: Kaszás Réka festményei - IKSZT-Faluház

10:30 Kóny új címerének ünnepélyes bemutatása – IKSZT-Faluház

15:00 Megnyitó, Kóny Községért Díj átadása

15:30 Piros Rózsa Nyugdíjas Klub műsora (szenior tánc)

15:45 Starlight Dance SE műsora

(kónyi gyerekek közreműködésével)

16:30 Buli van – a színpadon Sípos F. Tamás

17:00 Bajnoki labdarúgó mérkőzés (Kóny-Győri Cápák)

17:15 Piros Rózsa Nyugdíjas Klub műsora

17:30 Táncterápia és mozgásfejlesztés (Kövecses Pattival és csapatával)

18:00 Eredményhirdetés, tombolasorsorlás

19:00 Retro party a 80-as, 90-es és 2000-es évek slágereivel és sztárjaival,
hangulatfelelős: **DJ BLADE**

a „RETRO PARTY” sztárvendégei:

19:30 Happy Gang feat. FLM

20:30 Fiesta

21:30 Dolly

Kiegészítő programok:

Tájház nyitva: 13 - 16 óráig

Kerék-tó Szabadidőközpont: légvár, szabadtéri játékok

IKSZT-Faluház: 10-18 óráig egész napos kiállítás

Volt „TSZ-iroda udvar”:

9-18 óráig nyílt nap a Kónyi Nostalgia Rádió Közösség gyűjteményében

Kerék-tó Vendéglő sátor: 22:30 órától bál KISSUDIVAL

MINDENKIT SZERETETTEL VÁR: KÓNY KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATA

